

Vymaštěná 2006

aneb

*...podzime, podzime, už zas nosíš
deště? Počkej měsíc ještě...*

Vymaštění

27.9. – 1.10.

Středa 27. 9.

Tak je to tady. Vymaštění výprava se už hlásí o slovo. Letos poslední výjezd se spaním venku. Klimatické podmínky nám napříště už tento luxus nejspíš nedovolí. Takže si to snad užijeme.

Výprava bude ovšem zvláštní také něčím jiným. Našlo by se toho víc. Třeba to, že je na čtyři dny, protože ve čtvrtek je státní svátek a díky páteční dovolené máme víc času na huntování těla.

Další zvláštností je třeba to, že snad ani Tomáš neví kam to vlastně jedeme. Prý do Krušných hor. Tečka. Víc nic.

No a poslední a asi největší zvláštností, o které jsem věděl ještě před začátkem je obsazení výpravy. Ani ne tak kdo všechno pojede, ale spíš kdo ne. Nepojede totiž Dig. Když jsme se o tom asi týden předem v hospodě bavili, říkal Dig, že na ten osudný pátek nedostane dovolenou. Když jsem jen tak nadhodil co budeme dělat, když se něco stane s koly, dostal jsem logickou a očekávanou odpověď: „*Tak to budete v pr....*“ Bez komentáře...

Vkt.

To jsem řek? Kolik jsme toho vypili?

Dig.

No a bez Diga nepojede ani Hanka.

Takže pojedou já, Jarka, Jana, Tomáš, jeho kamarád Petr a v Chebu na nás má čekat další jeho kamarád Vašek.

Vkt.

Je pravda že můj odjezd zle naboural můj zaměstnavatel, ale dovmysleli jsme to tak, že s Hankou přijedeme později a někde se nějak najdem. Osud však chtěl něco úplně jiného a poslal na mě neduha. A ten mě připoutal k posteli. A to jsem netušil, že nejen na tenhle výjezd, ale i na další tři týdny. Ale to předbílám...

Dig.

Odjezd z Vinohrad byl stanoven na půl osmou abychom stihli vlak z Hlavního nádraží, který by měl jet ve 20:15.

Tentokrát jsem na Vinohrady nešel ze školy s Jarkou, protože jsem se ještě musel účastnit jedné pivní akce náhodou tamo probíhající. Musel jsem ale stejně odejít už ve čtyři, protože ještě bylo nutné Jarce opravit kolo a také proto, že jsem už vypil dvě a půl piva, školní dvanáctky s libozvučným názvem Suchdolský Jeník a měl jsem už dost.

Na Vinohrady jsem dorazil něco po páté. Když jsem chtěl přejít silnici, zaslechl jsem libý hlásek: „Viktore“. Co myslíte, kdo? Ano, Jarka. Zrovna šla znovu do cykloobchodu na Jiráku koupit nový grip na Kryštofa. Šel jsem tedy s ní. A potom ještě nakoupit vody. Když jsme spolu dorazili do bytu č.7, neodpustila si Hanka poznámku, že věděla, že přijdeme spolu, že na Jarku někde počkám. Sice to byla tentokrát náhoda, ale daleko od pravdy nebyla.

Na místě jsem zjistil, že je kolo již opraveno. Dig se mu, přes pokus neduha ho skolit, věnoval s veškerou láskou, kterou může člověk vůči kolu projevit.

Tím pádem jsem neměl co dělat. Aspoň jsem si to chvílku myslel. Zabalil jsem si tedy v klidu věci do bágů. Neřákal jsem se ale moc dlouho. Teď už nevím, jestli to byl můj geniální iniciativní nápad, nebo mi ho svým osobitým způsobem vnuknul Dig, ale najednou jsem se díval na kolo Jany. Hlavně na brzdy. A navíc jsem teprve teď zjistil, že má jet i Tatranka a její kolo.

Janiny brzdy, tedy vlastně brzdy Janina kola, jsem seřizoval a seřizoval, podle svého nejlepšího vědomí, svědomí a schopností. To se projevilo například tím, že jsem objevil proježděný špalík přední brzdy a také tím, že jsem se zeptal Diga, jestli by jako ty brzdy měly fungovat perfektně nebo skoro. Po salvě smíchu jsem byl jemně informován, že perfektně, takže jsem se k brzdám, podle mého předešlého názoru už hotovým, znovu vrátil a snažil jsem se ještě jednou a lépe.

Bylo sedm hodin a už se mě začala zmocňovat nervozita že se to nestihne. Nebyla Jana ani Tatranka, nebyl ani Tomáš s Petrem. Byla tady se mnou pouze Jarka. To by sice za normálních okolností úplně stačilo, ale vzhledem k tomu, že jsme měli jet na výpravu, tak to nějak nebylo ono. A navíc byla Jarka v kuchyni, protože tam připravovala grog do termosky.

Najednou se ozvalo zvonění. Jakoby telefonu. Ale čího? Hančin ani Digův to nebyl, můj také ne, to si snad pamatuji. A Jarka? „Můj ne, mně zvoní mobil jinak“ řikala Jarka. Potom se ale zarazila: „Je to můj! Vždyť mám novejš.“ A hned se ho snažila vydolovat z báglů a ze své taštičky. Podařilo se. Jenže pozdě, zvonění už přestalo. Volala Jana. Asi nějaká komplikace. Jarka navíc zjistila, že už nemá na mobilu kredit. Takže se akce musel zhostit její tiskový mluvčí, tedy já. Janě jsem zavolał a dozvěděl se, že se ještě musí vrátit do Suchdola, protože si tam zapoměla karipříbuznou. Ale že to snad stihne... Tatranka dorazila asi v 19:10 a hned použila svou osvědčenou metodu přespání věcí z batohu do báglů. Jenže Jana i Tomáš pořád nikde.

U Toma jsem už se začínal bát, jestli vůbec dorazí na Vinohrady, jestli náhodou nehodlá se s námi srazit až na nádraží. Se svou obavou jsem se svěřil Digovi a ten mě moc neuklidnil, protože mi řekl, že si to myslí také. Hned jsem Tomášovi poslal SMS. Reakce žádná. Když jsem mu chtěl zavolat, tak rovnou dorazil. I s Petrem, který trochu naivně čekal venku u kol.

Všechno už bylo vlastně připraveno, jen ta Jana nikde. Už se řešilo co bychom mohli dělat, kdyby to Jana nestihla. Jestli jede ještě nějaký jiný spoj. Tomáš nás všechny uklidnil že ano, sice až ve 21:47, ale jede. Už si nepamatuji přesně sled událostí, ale vím, že jsem Janě psal, v kolik vlak jede a odkud a že jede ještě další. A už mi volala, že to

nestihá, že je sice s kamarádkou v autě, ale auto je v zácpě. Průšvih. Ale očekávaný.

Svolala se válečná porada a ještě za Janina hovoru se jednohlasně rozhodlo, že na ní samozřejmě počkáme a pojedeme všichni společně tím pozdějším vlakem. Takže máme najednou zase plno času. Tomáš ho využil například k tomu, že s Petrem přesunuli kola do domu, do přízemí k výtahu a Petr se tak objevil u nás nahoře.

A času jsme záhy měli ještě víc. To když Tomáše napadlo se podívat na onen pozdější vlak, jestli bere kola. A protože u něj na internetu nenašel

symbolek kufříku, nažhvil svůj přenosný Bellův přístroj, zavolal ČD a už to jelo. Tedy vlastně nejelo. Plánovaný pozdější vlak je lehátkový a lůžkový mezinárodní rychlík, který by nám nevzal zřejmě ani kola skládací, natož ta naše těžká monstra. Na zvidavý dotaz kdy jede další vlak dostal jasnou odpověď, že ve 4:15 ráno. No jo, takže máme času víc než dost. Tomáš zavolal svému kamarádovi Vencovi aby na nás dneska už nečekal a aby si našel nějaký nocleh. Svoje kola přesunuli s Petrem zase, tentokrát nahoru. A potom napadla Tomáše ještě jedna maličkost, a sice to, že nám tím pádem propadnou lístky. Naděje ale umírá poslední, tak se rozhodlo, že se půjde na nádraží zkusit lístky vrátit. Půjde Tomáš, který lístky koupil a Jana, která to celé způsobila a také proto, že by svou výřečností přemluvila k čemukoliv snad i mrtvolu. K delegaci se přidala navíc i Jarka, protože si chtěla dobít kredit na mobil a doufala, že se jí to na nádraží podaří.

Takže jsme osaměli. Dig chtěl pustit nějaký film, Madagaskar se tuším jmenuje. Já jsem se pořád věnoval brzdám Janina kola, které stále ne a ne seřadit. A Tatranka zase chtěla do nějakého bankomatu pro peníze. To byla pro mě vítaná chvilka oddechu - šel jsem s ní a ještě jsem vypadal jako gentleman. Prošli jsme se, vyvětrali se, vybrali peníze a ještě jsme udělali dobrý skutek. Co víc si přát.

Jakej? Vláčeli jste stařenky přes přechody?

Dig.

Ne ne, jedné paní našla Tatranka vypadlé skličko od brýlí. Vkt.

Členové nádražní mise se vrátili až delší dobu po našem příchodu. Úspěšnost akce byla nejednoznačná. Koupili sice lístek, a Jarka narvala nějaký ten kredit do svého telefonu, ale starý lístek se díky neoblomnosti pracovníků ČD vrátit nepodařilo. Nevadí, jenom bude přeprava každého stát místo jedné stovky, vlastně stovky dvě.

Všichni už byli na místě, já jsem konečně dodělal brzdy, takže Dig mohl konečně pustit ten film. Udělali jsme si ještě pohodlí tím, že jsme před televizí rozprostřeli svoje nebo půjčené karimatky, já jsem si k sobě vzal ještě oblíbeného zdejšího medvěda a už to běželo.

No, moc jsem z toho filmu ale neviděl, protože jsem pořád usínal a přiznám se, že mi to ani moc nevadilo. Mě ta neumělá počítačová grafika nezaujala. Zlaté staré, poctivě kreslené filmy. No nic.

Co dál? Konec filmu a vzápětí hromadný pád do říše spánku. Byli jsme celkem sympaticky sendvičově rozdělení. Já jsem spal například mezi Janou na pravé straně a Tatrankou na levé. Zkrátka sen. A to jsem spolu s plyšovým medvědem byl přikrytý pokrývkou se štěnaty ...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	42	3694	2,5	0	14

Čtvrtek 28. 9.

Je to divné. Normálně další den výpravy začíná někde v hluboké divočině plné krvežíznivých zvířat a zákeřných pastí čekajících na sebemenší chybu nebohého cyklisty... No, pravda, to jsem asi trochu přehnal, ale nezvyklost začátku tohoto dne je fakt.

Neprobudili jsme se totiž někde uprostřed divočiny, ale v normálním bytě na Vinohradech, nám všem už dobře známým.

všichni jsme opustili říši snů bez problémů ve 3 hodiny ráno, za zvuku Tomášova budíku. Dál to už šlo jako po másle. Všichni, a to i Jarka, jsme téměř neslyšně vstali, dobalili na bicykly karimatky a jiné spací potřeby, provedli několik hygienických úkonů (každý zvlášť) a už lifrovali kola a bágly do přízemí. Přesun proběhl rychle a téměř bez problémů. To „téměř“ způsobila tma na chodbě a můj marný pokus o rozsvícení. Hmátl jsem omylem místo po vypínači (zapínači) světla po zvonku nájemníků v prvním patře. Svůj omyl jsem si ale naštěstí uvědomil okamžitě, takže zvonek nezvonil snad ani sekundu. Další komplikací se zdál být fakt, že ten, kdo šel poslední už zabouchl dveře od bytu a neměl klíče. To by byl trochu problém, protože tam zůstalo Janino kolo i s bágly. Naštěstí měl ale klíče Tomáš, takže se vše vyřešilo.

Bágly se nasadily, kola se svezla na ulici a byli jsme připraveni k akci. Huráááááááááá....

Vyjeli jsme a obvyklou trasou přes ulice Vinohradskou a Wilsonovu se dostali na Hlavní nádraží. Tam se šel Tomáš (zase Tomáš) podívat z jakého nástupiště jede náš vlak a holky si šly koupit kafe. Tomáš se vzápětí vrátil s informací, že se jede ze 4. nástupiště. A protože to je zrovna to nástupiště na které už nejde jet horem přes přejezdy, ale také ne spodem bezbariérově, musí se tak kola tahat přes schody. Nebylo by špatné, kdyby se holky už vrátily. A to ony ne... Podle Jarčiných předchozích instrukcí jsem ji tedy zavolal, aby věděla, že je čas.

Holky se jako sluníčka objevily za chvíli a ve svých ručkách dokonce nedržely kelímky s horkou kávou, které by přesun kol po schodech rozhodně neusnadňovaly, ale s horkými bramboráky. Ty už tak překážet nebudou.

Dojeli jsme ke schodům a zdrkotali je dolů. Při cestě nahoru jsme s Jarkou zjistili, že se jí lépe nese zadek než předeek. Tedy zadek kola samozřejmě.

Na nástupišti nás čekalo další nezvyklé překvapení. Už jsme jeli k nákladovému prostoru vlaku, když jsem se Tomáše zeptal, jestli to je skutečně ten správný vlak. Měl tam sice jako cílovou stanici uvedený Cheb, ale také se na ceduli psalo, že jede přes Ústí nad Labem a že jede v 4:14, zatímco ten náš měl jet až o celou minutu později, v 4:15. Má nejistota byla asi nějaká nakažlivá, protože se Jana zeptala průvodčího, jestli to je ten náš správný vlak. Nebyl. To překvapení, o kterém jsem před chvílí psal, bylo to,

že náš vlak byl připraven na stejné koleji, ale na opačném konci nástupiště a měl jet na druhou stranu, přes Smíchov.

Nezbývalo nám tedy nic jiného, než přejet celé nástupiště k tomu správnému vlaku. Průvodčí chtěl nejen sundat bágly, ale dokonce chtěl kola tahat sám nahoru, a potom je umístit na ty slavné háky. Chvilíčku trvalo, než jsme ho přesvědčili, že to není nejlepší řešení a že známe lepší.

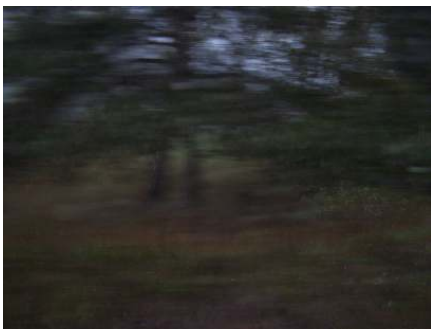
Jeden z nás vylezl nahoru (Tomáš, Petr nebo já.... já vlastně ne, tak Tomáš nebo Petr) a ostatní mu pomáhali ládovat kola dovnitř.

Povedlo se a tak jsme mohli s batohy v ruce (Jana zkušeně přes rameno jako koňské sedlo) nastoupit do vagónu. Prázdné kupé jsme nenašli. V každém seděl jeden člověk, takže jsme se nakonec usadili u jednoho kluka, cyklisty, který byl z nás sice trochu vykulený. Ale nakonec prý byl vlastně rád, protože alespoň neusne. To mu sice Jana potvrdila, ale při tom zřejmě předpokládala, že neusneme my...

K cestě vlakem do Chebu není mnoho k zaznamenání. Zpočátku jsme byli docela hlasití, Tatranka s Jarkou vytáhly koupené bramboráky, Jana zase NECO, co jí moc nechutnalo, kluci MP3 přehrávače a já nic. Jen jsem si užíval toho, že sedím mezi dvěma krásnýma holkama, Jarkou a Janou.

Zábava pomalu slábla, ubývalo žertů a naopak přibývalo zavřených víček. Ano, i nás zmáhala únava, ba dokonce i mé. Ale přesto jsem občas pořídil nějakou fotografii Hančiným fotoaparátem. Spalo se a spalo, až jsme dorazili do Plzně. Zase jsem ale viděl jen Plzeňské vlakové nádraží. Já si snad tu Plzeň v Plzni nikdy nedám. Vlak jel dál a náš spouštěcí také, i když původně říkal, že jede jen do Plzně. Jak jsme se blížili horám, začala se víc a víc objevovat mlha, kterou jsem se ne příliš úspěšně snažil vyfotit.

No a časem jsme už začali být mírně nervózní, protože jsme nevěděli přesně, kde máme vystoupit. Jistě, věděli jsme že v nějakém Chebu, ale kde to je? A hlavně kdy? Jarka navíc zjistila, že se jí u nástavby (ne u kalhot)

rozjíždí zip, takže se to zafixovalo prozatím provizorně zavíracími špendlíky. Ale zvládli jsme to a najednou byli na peróně Chebského nádraží. Bylo asi 7:30 ráno...

Jana, rejpalka, si stěžovala, že jí špatně fungují brzdy. Reklamace. Knihu přání a stížností s sebou sice nevozím, ale to neznamená, že by mi to bylo jedno. Mrzelo mě už to, že jsem zcela výjimečně neodvedl dobrou práci. Ale ještě více mně mrzelo, že to bylo zrovna kolo Jany...

Zadní brzdu jsem i v tom stresu z nedostatku času a Janina pohledu přeci jen opravil, přední ale pořád neodtahovala tak, jak by měla. Díla se nakonec ujal Petr, který se do toho vložil velkoryse, protože jedno rameno úplně vyndal aby mohl vyčouh pružiny dát do jiné dírky a upravit tak základní předpětí ramena. Kdo tomu rozumí snad chápe a kdo ne, tak to je jedno...

Jarka s Tatrankou zatím sešivaly nadobro poškozený zip Jarčiny nástavby, takže naše výprava začínala docela slibně.

Do téhle pracovní vřavy přivedl Tomáš svého kamaráda Vencu, našeho průvodce pro několik následujících dní.

Když se všechno dodělalo, tak jsme konečně vyjeli. Venca nás vedl nejdřív po nástupišti. Na jeho konci byl ale skutečný konec bez očekávaného výjezdu pryč. Vim že to mohlo vypadat, že náš hlavní navigátor znalý místních poměrů už hned na začátku selhal, ale já jsem to prokoukl. Ve skutečnosti nám to hlavně chtěl ukázat. To, že tam není nic k vidění. Ven jsme se museli dostat přes nádražní halu.

Před nádražím byl docela klid. Trošku mrholilo nebo spíš se jenom srážela mlha. Byl sice čtvrtek, ale státní svátek. Jako správní cestovatelé jsme začali naše Krušnohorské putování jídlem. A to jídlem, které jsme si ale museli nejdřív ulovit v nějakém obchodě. Byl sice ten svátek, ale kapitalisté svátky nedrží, takže se všdycky najde nějaký otevřený obchod. Venca nás provedl městem skoro až na jeho západní okraj, kde jsme si mohli vybrat mezi Lidlem a Plusem. Plus pro ostatní je, že si vybrali právě Plus.

Nákup byl docela rychlý. Čekal jsem, že si hned u obchodu někde sedneme a najíme se, ale ne. Pořád jsme někam jeli. A navíc do kopce. A vzápětí do ještě většího kopce, který ale naštěstí nakonec nebyl tak hrůzný. To tedy byl začátek. Vyloupli jsme se naštěstí ale už za malou chvíli na opuštěném kruhovém objezdu. Vykroužili jsme na něm hezky oblouček a jeli na západ...

Pořád jsem čekal, kdeže se to zastavíme na tu snídani, ale nikde jsme pořád nestavili, jen jsme stále v té mlze šlapali a šlapali. V Plusu jsem si koupil makový závin (co jiného, že...) a nějaké krabicové pití. Protože jsem si fakt myslel, že se bude snídat hned, tak jsem věci dal „jen tak pro přesun“ za pavouka na bágly a do kapes své bundy. No a právě ty krabice v kapsách mi během těch kilometrů začaly trochu vadit.

Horší ale byla jiná věc, probudilo se mi zase právě koleno, které mě bolelo už asi před týdnem. A bolelo docela dost. Ach jo.

Okolo nás občas projelo nějaké auto, zatímco my jsme pozorovali „krmelce“, kterých jsme několik minuli. No, označili jsme si to jako krmelce, ale bylo to pro lidi - turisty. Stolek se dvěma lavicemi pod stříškou. Kromě nás jídlochtivých si toho ale asi nikdo nevěšimal. Já sám jsem původně hlad neměl, ale myšlenka jidla se mi nějak zalíbila.

Za neutuchající naděje na zastávku a za častého hekání jsme dojeli na jednu zamlženou křižovatku. To, že to je křižovatka jsem původně vlastně ani nevěděl, myslel jsem si, že to je jen krátký odpočinek mimo silnici. Dál jsme ale jeli po jiné, možná spíš cestě, někam do mlhy, do neznáma.

Zdržel jsem se trošku s Jarkou (nebo Janou?) a hned jsme byli sami. V té mlze... Ale nic se nestalo, klid.

Po malém klesání jsme se objevili na okraji nějaké obce. Ostroh se to jmenovalo. Jenže nikde nikdo. A samozřejmě křižovatka. Instinkt a nějakí místní nás navedli na tu správnou cestu, doprava. A hned za mírnou zatáčkou jsme viděli ty naše závodníky...

Když jsme k nim dojeli, pokračovalo se hned dál. Proč se zdržovat nějakým, teď už hladovým Viktorem. Čekal nás příjemný kopec dolů, chvilka rovinky s mrtvým ježkem na cestě a hned zase méně příjemné stoupání se dvěma auty v protisměru. A aby toho nebylo málo, tak Tatrance ještě v tom kopci spadl řetěz, který jsem ale hned nasadil.

Někde tam jsem také zjistil, že jedeme k nějakému hradu. Nebo jsem o tom už slyšel dřív? To je jedno. Důležité je, že jsem zjistil jméno toho hradu. Jak to už v krajích Českých bývá, měl hezké české jméno Seeberg. Tohle se zvláště povedlo. Hned se nám nabízel hotel Seeberg, restaurace Seeberg a tak mě napadlo, že tam chyběl snad už jen vykřičený dům Seeberg.

Přijeli jsme ke hradu, který nás přivítal zavřenou branou. Otevřeno měli až od desíti hodin. Ale to jsme vlastně zjistili až po chvilce. Zpočátku to totiž vypadlo, že je to soukromý a veřejnosti nepřístupný hrad.

Protože jsme měli dostatek času, rozhodlo se, že je teď ten vhodný čas na snídani. Jako ideální místo byla objevena autobusová zastávka s jednou lavicí a dostatečným krytím před nepřízní počasí. Vybalilo se jídlo a jedlo se, pilo se, Venca vařil vodu na kafe, já jsem s Jarkou vytáhl grog a pili jsme i to. No, neměli jsme se špatně. Čas za neustálého povídání a tlachání ubíhal celkem rychle, takže než jsme se nadáli, byl tu ten nejsprávnější okamžik k zahájení prohlídky pamětihodnosti.

Dovnitř jsme nešli všichni. Vencovi se nechtělo, protože to asi už zná. Nechtělo se ale také Jarce, nevím vlastně přesně proč. Snad se jí líbilo

v relativním teple autobusové zastávky a nechtěla riskovat hradní zimu, před kterou nás někdo varoval.

Co se dělo tam nevím, můžu jen popsat to, co jsme viděli v expozicích. V krátkosti - nic moc. Hrad samotný byl zrekonstruovaný velice pěkně, hezké byly i přilehlé budovy. Vnitřek ale už tak zajímavý nebyl. Část prostor zaujímaly výtvary nějakého „umělce“. Obrazy to byly sice asi namalované dobrou technikou, ale ty náměty... Na rozdíl od Tomáše a Jany se to nebojím označit za hrůzu. Bylo to takové divné. Zbytek hradu byl věnován expozicím porcelánového nádobí a nábytku, v jedné přilehlé budově, asi bývalé stodole byla zase ukázka lidového nábytku 19. století. Já s Janou a Tomášem jsme to prošli za chvilku, snad necelou hodinu. Petr s Tatrankou se ale při prohlídce nějak zasekli. Byli tam tak dlouho, že jsem je šel nakonec hledat a nahánět. A Tomáš jim pro změnu volal. Až potom se objevili. Co tam ti dva spolu dělali...

Už bylo docela dost hodin, mám pocit že už něco okolo poledne, takže jsme museli jet. Do téhle chvíle jsme totiž najeli asi 10 km.

Nasedli jsme proto na své ocelové a hliníkové oře a dali se na cestu i když zrovna Petr telefonoval. Chvilku dolů, chvilku zase nahoru, pořád ale ve slabé mlze. Na křižovatce s hlavní mezi Chebem a Aší (nebo Ašem) jsme jeli dál rovně a dostali se tak po celkem příjemné silnici až do Zeleného Háje. Tam jsme ze silnice opustili a pokračovali dál po cestě, která sice pořád vypadal jako silnice, ale podle mapy jí není. Jeli jsme podél ne příliš využívané železnice, soudě podle zrezlých kolejnic, projeli kolem malé, skoro až romantické vlakové zastávky a dostali se tak do Vojanova. Nebylo tam nic co by stálo za zastávku, a tak jsme sjeli z mírného kopečka a dojeli na konec vesnice kde se nacházela křižovatka. Byla taková nějaká divná. Tuším ale že Tomáš zavelel doleva, na Nazlob. Tak jsme jeli. Sice mírně do kopečka, ale cestu nám zpříjemňoval příjemné vonící hnůj a mně ještě to bolavé koleno. Co si víc přát. Je ale pravda, že se nějak vylouplo počasí a bylo nádherně. Před Hazlovem nás mile překvapilo příjemné klesání. Všichni jsme jej kvitovali s povděkem, zvlášť když bylo celkem dlouhé. Vjeli jsme do Hazlova a vyjeli mírný kopeček, kde jsme se zastavili. Asi nějaký problém. A s navigací. Tomáš s Vencou se radili a radili a nakonec z nich po dlouhé debatě vylezlo, že na té divné křižovatce jsme měli jel jinam a že nemůžeme jet jinudy, takže se musíme těch 7 km vrátit. No to nás potěšili. No nic, stane se. Ale nemuselo by častěji. Od navigátorů jsme ještě dostali radu, že vlastně až do Děčína pojedeme po cyklostezce 36, takže si máme cestu hlídat sami. Vlastně jsme za tu chybu tak mohli my ☺.

Vrátili jsme se. Zajímavé je, že cesta zpátky byla kratší než tam, byť jsme jeli do toho „příjemně“ dlouhého kopce. Chybu v navigaci jsme napravili na Té křižovatce jejím přejetím přes hlavní silnici vedoucí k hraničnímu přechodu Vojtánov - Schönberg. Na druhé straně jsme se ocitli jakoby v jiném světě. Všude byly stánky, všude byli Vietnamci a všude byly porcelánové trpasličí různých velikostí a barev. Kromě toho tam byly i spousty jiných cetek, které dělají ostudu českému pohraničí. Naštěstí to ale trvalo jen pár desítek metrů, protože jsme z hned vyjeli po silnici pryč.

Sjeli jsme z kopečka, všiml si reklamy na nějaký místní, zřejmě vyhlášený hotel, jehož jméno se mi už vytratilo z hlavy, podjeli železnici, zahnuli doleva, přesně po cyklostezce 36, tak jak jsme měli.

Za domy, už mezi poli jsme v jedné zatáčce viděli, že cyklostezka č. 36 vede podle šipky někam do pole vlevo. Hned jsme houkali a volali na oba navigátory jedoucí vpředu. „Co se děje? Nemáme náhodou jet po 36? Ta zahýbá doleva“ částečně jsme se ptali a částečně upozorňovali. „Ano, ale ta se tady jenom odklání od silnice a za chvilku se na ní zase napojí. Takhle si to jenom zkrátíme“ nám odpověděl Tomáš. Aha, takže se máme až do Děčína držet cyklostezky 36, ale vlastně pořád zase ne... Jak jsme se v tom jako měli vyznat? Jízda po silnici byla ale příjemnější a slibovala mnohem příjemnější cestu než někde po poli, takže jsme zase tolik neprotestovali.

Dojeli jsme do ... No, to je vlastně jedno. Stejně jsme se tam nezastavovali, pokud nemyslím zastávku na křižovatce, kde jsme se napojovali na nějakou hlavní silnici. A zastavovali se jen proto, že tam byla stopka. Po té hlavě se jelo dobře, zejména potom, co se přehoupala ze směru nahoru do směru opačného. Bohužel jsem si ho ale nemohl vychutnat, protože jsme dole zahýbali doleva, do nějakého městečka. Jeli jsme ale na oběd, takže mi to tolik nevadilo. ☺

Chvilku jsme se motali než jsme našli cestu. Skromná Jarka se nám ani nepochlubila, že má tady nějaké kořeny, protože jak jinak si vysvětlit

kavárnu „JARKA“ kolem které jsme projeli. Minuli jsme také místní snědov omladinu a už stávil u jedné hospody. Její nabídka a ceny nás ale příliš nepřesvědčily, takže jsme se přesunuli zpátky k druhé provozovně, kterou nám doporučil jeden domorodec.

Dorazili jsme k vile. K nedodělané vile v moderním stylu podnikatelského baroka, v jejíž přízemí byla zřízena docela příjemná restaurace. Majitelé domku zřejmě trochu přepískali rozpočet a tak si na fasádu vydělávají hospodou. Takový jsme alespoň měli dojem. Kola jsme venku dali hezky do jednoho klubka, promotali je řetězy a ještě zapnuli alarm. Jeden dělník, který zřejmě podle tržby z restaurace dodělával první patro vily nás sice uklidňoval, že se tady nekrade a že kola vidí, ale my jsme se přeci jen radši síchrovali. A protože několik kol ještě k tomu stálo na plechovém poklopu nějaké díry, rychle a opatrně jsme se zdekovali dovnitř hospody.

Nutno konstatovat, že mé teorii o důvodech vzniku restaurace příliš neodpovídal její interiér, který ani v nejmenším nebudil zdání dočasnosti. Prostor uvnitř byl překvapivě velký a dámská obsluha příjemná. Objednali jsme si pivo a jídlo a čekali, Venca nás přitom bavil svým povídáním z vězeňského prostředí. Pro pořádek ze strany před mřížemi, ne za nimi. Vyprávěl také o svých zážitcích ze zdolávání nějaké vody a o malých Vietnamcích, kteří byly tak malí, že byla z lodí vidět jenom pádla...

Teprve když se Jarka zeptala kde to vlastně jsme, aby mohla alespoň pomocí SMS referovat Martinovi že je v pořádku, jsem to zjistil. Jak na to bez map, které nám neukážou navigační...? Naštěstí jsem geniální ☺, takže jsem se podíval do jídelního lístku, kde jsem kýženou informací našel. Skalná. Informace samotná mi byla docela k ničemu, stejně jsem nevěděl, kde to je, ale alespoň jsem pomohl Jarce. Bylo asi 13 hodin. Většinou si údaje o času zapomenou zaznamenat, teď jsem udělal výjimku, tak proč to nevyužít? Dojedly jsme. Já nejdřív svoje jídlo a potom jsem ještě pomohl Jarce s její porcí. Holky si daly ještě kafe a my ostatní jsme na ně čekali. Nějak se nám ale nechtělo, takže to vlastně nevadilo. Počasí venku se zatím umoudřilo, vylezlo slunce a dokonce to vypadalo, že je teplo.

Po zaplacení jsme přišli ke kolům a po odstranění všech bezpečnostních prvků se začali převlékat. Exhibicionista Tomáš se například klidně svlékl úplně, pozadu nezůstaly ani holky. Alespoň některé. Jmenovat nebudu. Za prvé bych to stejně nenapsal, na to jsem moc velký gentleman, a za druhé to už ani nevím jistě.

Naše další šlapy nás vedly pryč ze Skalné. Což tedy není moc inteligentní myšlenka, protože kam jinam než pryč bychom tak mohli jet, že...?

Zajímavější než moje „mozkové příhody“ je například to, že hned na další křižovatce se naši navigační museli hodnou chvíli dohadovat kam dál. Já jsem při tom už byl kousek vpředu a díky lenosti se mi nechtělo těch asi 50 m vracet. Dobře jsem udělal, jeli jsme správně. Mířili jsme na Plesnou. Když jsme ale dojeli k nějaké vesničce, odbočili jsme ze silnice doleva a po chvílce se dostali do lesa na lesní cestu. Terénní vložka to byla sice zajímavá a občas příjemná i hezká, leč vzhledem k minulým navigačním problémům vzbuzovala zároveň i určité obavy.

Vyjeli jsme z lesa na louku a po cestě z rozbitých střešních tašek jsme jeli dál. Nezajímalo mě moc, jestli to byly tašky Bramac nebo Tondach, jako spíš to, abych si o ně neudělal díru do pláště. Zkrátka ideální cyklostezka...

Na obzoru jsem zahlédl nějaké větrné elektrárny, tak jsem si vzpomněl, že mám Hančín foťák jal jsem se je fotit. Tím jsem se ovšem zdržel a Jarku nechal jet samotnou. No, dokumentování se musí něco obětovat. Netrvalo to sice moc dlouho, ale ostatní mi i za tu chvíli stačili ujet. Vlastně to byly dvě chvílky, protože jsem fotil dvakrát na dvou různých místech. Zbytek (tedy vlastně spíš začátek) jsem dohnal až na nějakém náměstíčku nebo návsi, řekněme spíš prostranství v obci Plesná. Byla to zastávka odpočinková a občerstvovací.

Přijel jsem poslední a byl tedy na okraji naší skupinky. Po chvílce k nám přijeli nějací jiní cyklisti, elastáci. Co jsem od nich uslyšel jako první bylo: „Hele, Švýcaři“, jak zjistili z mého „CH“ na zádi, značícího ovšem pražskou čtvrť Chodov. V několika příštích okamžicích ale s protaženými ksichty zjistili, že nemají co do činění s cizinci, ale s normálními Čechy.

Jeli jsme dál po Plesné, já s Tatrancou a Petrem jsme se nějak opozdili a jeli jako poslední. V té chvíli jsme ještě nevěděli, že tam strávíme ještě několik příštích hodin...

U kostelíka jsme se napojili na hlavní silnici a jeli doleva z kopce, tam kde jsme si mysleli, že jeli ostatní. Tomu kam jeli jsme totiž nevěnovali přílišnou pozornost protože jsme se bavili a najednou

jsem si nebyli úplně jistí.

Jeli jsme z kopce, projeli docela prudkou pravotočivou zatáčkou, ve které jsem musel brzdit, abych se odstředivou silou nedostal do protisměru a pořád marně vyhlížel ostatní. Na konci nás čekal zase kopec nahoru, tak to už bývá. Ale bývá také časté, že do takového nečekaného kopce sice hekáme, ale pořád jedeme. Proto bylo docela překvapující, že Tatranka najednou nejela. Zamanévroval jsem k ní jako první a hned se jí zeptal co se děje. „Nejede to, asi spadnul řetěz, nechce to řídit“ něco takového mi Tatranka říkala. Rozsah škod byl ale vidět na první pohled. To jsem ještě neviděl. Nutno podotknout, že jsem toho ještě neviděl hodně. Tohle bylo ovšem unikátní...

Rameno přehazovačky bylo oproti svojí normální poloze otočené přibližně o 180° vzhledem ke své podélné ose a zaražené do drátů. Nechápal jsem, jak se to vůbec mohlo stát.

Dojel nás Petr a podíval se taky. Ten na rozdíl od mé osoby nebyl tak vykulený a hned se dal do práce. Já bych si s tím asi moc neporadil. Nejdřív se muselo zjistit, co se vlastně stalo, kde všude je chyba. Vypadalo to, že snad všude a každou chvíli se našla další závada. Nejdřív samozřejmě to otočené rameno od přehazovačky. Přetržený řetěz, na přehazovačce otočené jedno ramínko se šroubem, no práce bylo víc než dost. Zkoušelo se co se dalo, byl to takový malý brainstorming - páni manažeři vědí co myslím.

Například jsme se museli dostat k řetězu abychom ho mohli opravit. Jenže s ním nešlo hnout. Takže se musel uvolnit z překřížené přehazovačky. Zkusilo se hnout s kolem, to jsme se ale nesetkali s kýženým výsledkem. Tak se sundala celá přehazovačka. To pomohlo.

Docela dlouho jsme byli sami, když nám, tedy hlavně Petrovi, já jsem jen držel kolo, přijela další mocná posila, Venca. Spolu se do toho dali. Ukázalo se, že to bylo komplikovanější, než se zdálo. Přehazovačka byla celá nějak zkroucená. Venca také zjistil, že se urval jeden zub jednoho kotouče z obráceného ramene přehazovačky, což mělo možná za následek poškození řetězu. I přesmykač zlobil, takže to vypadalo dost blbě.

Přehazovačka se ukázala jako už obtížně použitelná. Jenže byl státní svátek a jen těžko se dalo předpokládat, že seženeme nějakou jinou. Jana to ale přesto šla zkusit. Plesná zase není tak malá díra, aby se tam nedalo něco schrstit. Vrátila se za chvíli s nějakým chlapem, který prý něco má. Ten se na to podíval a moc naděje nám nedal. Nebyl si jistý, jestli má celou přehazku nebo aspoň nějaké díly. Šel se ale k sobě podívat. Bohužel neměl. Zato měl ale velké kleště, které se taky hodily, protože byla ohnutá patka zadní vidlice. Přesunuli jsme se z kopce a ze silnice o něco níž na chodník. Tam se kolo otočilo na řídítka a už se rovnalo a rovnalo. Chudák Tomáš si celý zničený sedl na chodník a poslouchal si hudbu, asi aby mu vyplavila myšlenky o ztraceném čase a zpackané výpravě. Asi po čtyřech hodinách strávených v okolí Tatrančina kola bylo Petrem a Vencou všechno doděláno.

Nakonec se zvolilo asi jediné nejlepší řešení. Tatrančina zrušená přehazovačka se vrátila na kolo, nastavil se pouze jeden pastorek někde uprostřed kazety a přehazování se zaaretovalo. Tím se možnost změny převodů omezila teoreticky jen na převodníky a přesmykač. Teoreticky. Tato teoretická možnost byla navíc zkomplikována zlobícím přesmykačem. Takže Tatrance doporučili měnit pouze dva ze tří táců, tuším že 2 a 3. No, bude to mít těžké.

A teď ještě zbyvalo vymyslet co dál. Návrhy padaly různé. Například i to vrátit se a zabalit to. Spíš to ale vypadalo se přemístit k nějakému většímu městu, kde by v pátek, v běžný pracovní den, mohli něco mít. Tato myšlenka se nakonec ujala a jako to město byl zvolen Sokolov. Tam jsem ještě nebyl. Teď už jenom dojet do jeho blízkosti. Tak fajn.

Vyjeli jsme stejnou cestou, kde jsme před několika hodinami přerušili naše putování. Kritické místo jsme snad bez problémů projeli a hekali do kopce dál. Ona ta Plesná ještě nekončila, na kopci baráky pokračovaly. My jsme ale nikde nezastavovali a jeli dál. Ne že by šel dohonit čas, ten už byl v háji, ale nebyl k tomu důvod. Fakt, že byly baráky i nahoře překvapil asi stejně jenom mně. Za Plesnou jsme zahuli doprava. Sice si to vůbec nepamatuji, ale při pohledu do mapy mi je jasné, že jsme museli.

Dojeli jsme až k nechráněnému železničnímu přejezdu. A hned za ním byla křižovatka s hlavní silnicí. Nic nejelo, tak jsme mohli pokračovat bez přerušení dál, doprava. Po pár desítkách metrů jsme zastavili u jedné polní cesty a sbírali další síly. Ačkoli jsme byli na místě, kde lišky dávají dobro noc, stejně najednou jelo po oné polní cestě auto a my jsme mu museli uhnout. Pravda, bylo tam nějaké stavení, ale proč museli jet zrovna během těch pár minut, kdy jsme se tam my zastavili? Během té zastávky nás navíc otravovala mračna mrašek.

Asi po půl kilometru další jízdy jsme museli odbočit doprava. No, asi jsme tam stejně chtěli jet, ale taky jsme museli, protože v přímém směru byly zábrany a doleva byla objížďka.

V klesání jsme potkali uniformované auto uniformovaných příslušníků PČR, ale nevšimli si nás tak jsme mohli jet dál. Ne že by měli důvod nám věnovat pozornost, ale něco jsem napsat musel, ne? Příjemná serpentína pořád v klesání byla hned vzápětí vystřídána osmiprocentním stoupáním v obci Nový Kostel. Dali jsme se doprava, směrem na ... no na ten Sokolov. Kousek za vesnicí na kopci po levé straně si trúnila větrná elektrárna. A nebyla jediná, kterou jsme během celé výpravy viděli. A za celý výjezd to nebyla jen jediná větrná elektrárna, jejíž listy se neotáčely...

Jelo se docela dobře. Tatranka k údivu všech s námi bez problémů držela krok, i když měla tak citelně omezené možnosti řazení. Jarka se někde opozdila s Petrem, který do ní prý pořád něco hustil. Pořád jí valil klíny do hlavy, až mu radši ujela ☺.

Dojeli jsme až do Hluboké. Ne té nad Vltavou. Pouze Hluboké. Místo nikterak zajímavé, kdyby v něm nebyla odbočka. Zahuli jsme tam doleva, projeli kolem nějakého stavení na prodej, ale zapomněli jsme si napsat číslo a hned jeli zase po dlouhé době do kopce. Přes cestu nám prý přeběhla nějaká kočka, já jsem ale nic neviděl, takže to nemůžu potvrdit. Zahlídl jsem jen malý šedý flek někde pod stromem. Cesta by to byla hezká, opuštěná a bez aut, jen kdyby nebyla bývala do kopce. Jana zase dostala energetickou krizi, takže zastavila a hned do sebe ládovala nějaké pochutiny. Já jsem zastavil také. Nejen proto, že zastavila i Jarka a já jsem nechtěl nechat holky samotné, ale také proto, že jsem na rozdíl od Jany potřeboval naopak ze sebe dostat nějakou tu tekutinu.

Další cesta vedla zase do kopce. Ach jo. A ten se navíc po chvíli ještě zvětšil, přesněji, procenta přibyla. Bohudík ale jen na kousek. Dojeli jsme ostatní, v nějakém náznamu civilizace. Byla už skoro tma, takže jsme všichni blikali a svítili co to dalo. Někteří si šli s toaletním papírem v ruce ulevit a my ostatní, čekající jsme se zatím bavili. Tomáš například tím, že

jedeme špatně, že máme být někde úplně jinde, tam kde v dálce jezdí ta auta...

Počátek dalšího navigačního průseru byl ale k Tomášovu štěstí bohudík zažehnán, navigační problém se totiž odehrál našťástí pouze v Tomášově mírně dezorientované hlavě. Jeli jsme správně.

Já jsem zase chtěl Vencovi po diskuzi o světlech ukázat svit svého halogenového reflektoru. A ejhle. Nic. V první chvíli mě napadlo něco moc sprostého o mé situaci bez světla, když se ve mně probudil technik a kutil. Odmontoval jsem skličko (no, vlastně plastíčko) a papírovým ubruskem jemně pohladil žárovku. A vida ho. Potvora byla uvolněná. Utáhl jsem jí a už to šlo. Uf...

Jak jsme jeli dál vlastně už nevím. Víím jen, že jsme museli nejdřív vyjet nahoru na nějaký kopce, abychom v zápětí sjeli dolů a napojili se na jakousi hlavní silnici. Po ní se jelo dobře a tak jsme se zanedlouho ocitli v nějakém Habartově. Hned na začátku se na nás usmála hospoda. Zajeli jsme na dvorek, jednopodlažní moderní budovy, která by stejně mohla být i sídlem firmy, zaparkovali kola a zajímali se o možnost sezení. Místa bylo všude dost a my jsme se rozhodli spočinout venku. Byla sice dost zima, ale nějak se nám chtělo. A když se člověk oblékne... Jenom Jarka se na to vykašlala a řekla, že když se chceme opájet čerstvým vzduchem, tak jsme blázní a šla sama dovnitř. Objednali jsme si pití, tedy pivo, někteří grog. Tématem hovoru byla zejména Tatranka, její kolo a co bude zítra. Někdo se zeptal číšnice, jestli neví o někom, kdo by se chtěl zbavit nějakého starého kola a odpověď nás všechny překvapila. Číšnice sama takové kolo měla. Dohodli jsme se s ní, že počkáme až do zavírací hodiny (do 22 h) a půjdeme s ní se na to dílo podívat. To bylo nadějně. Že by nás potkalo tolik štěstí? Zábava tedy dál pokračovala.

Jenže já jsem se cítil blbě. Z toho, že je Jarka sama vevnitř. Jako její kamarád a snad i jako gentleman jsem to tak nemohl nechat. Šel jsem dovnitř i s tím rizikem, že jí svou přítomností naštvu ještě víc. Byla ale ráda, že jsem se objevil a že tam není sama. Od té chvíle už nemám tušení, co se dělo venku, víím jen, o čem jsme se bavili spolu my dva. Ale nebojte, nic choulostivého to nebylo ☺. Také jsme se společně kochali kulturním prostředím restaurace. Mně zaujal obraz Mony Lisy, který měli na stěně, Jarku zase proutěný medvídek na nedaleké policiče. Zatímco Lisou Monu jsem se neodvážil vyfotit, medvídek jsem vyfotil.

Já jsem nasával pivo, Jarka zase pořád čaj a myslím že i grog. Jenže jí byla pořád zima, což ale nebylo tak neobvyklé. Ale když se k zimě přidala i únava a ospalost, naše blízká budoucnost vypadala bledě. Zvlášť když jsme nevěděli, jak daleko vlastně ještě budeme muset jet, než zalehneme do hajan. Naše nejistota vyústila nakonec až v Jarčin nápad, který se mně zpočátku moc nelíbil. Pochopil jsem to tak, že bychom se sami vypravili ven, někde přespali a třeba až ráno se přidali k ostatním. Moje ne příliš dobrodružná povaha se téhle myšlence vzpouzela, i když jsem věděl, že Jarku bych stejně neodmítl. Později ale nápad vykrytalizoval v to, že bychom mohli jet sice sami napřed, ale našli bychom vhodné místo k zalehnutí pro všechny. To už šlo.

Jarka šla sondovat k ostatním co oni na to a já se zatím těšil co mě zase čeká. Kupodivu proti tomu nápadu nebyla vlna odporu, naopak jsme se setkali i s informační a technickou podporou. Tomáš s Vencou mi jeden přes druhého říkali kam máme jet. Do nějakého lesa nad Habartovem, do kterého bychom se měli dostat odbočením na Anenskou Ves. Tomáš mi dal svoje GPS abych mu potom pomocí SMS mohl poslat souřadnice našeho ležení. Venca měl totiž svůj přístroj, takže toho šlo využít. Venca mi navíc nabízel mapu,

abych věděl přesně kam. Několikrát jsem ji odmítl, protože jsem už docela přesně věděl kde je cíl, vlastně jenom kus rovně, dobře odbočit doleva, do lesa a najít nocleh. Na to snad mapa potřeba nebyla. Ale i kvůli Jarce jsem nakonec trochu potlačil svou ješitnost a mapu si vzal. Rozloučili jsme se a vyrazili. Snad se ještě někdy setkáme... ☺

Jelo se nám dobře. Držel jsem se v čele, šťastná Jarka za mnou. Projeli jsme městem a hledali odbočku. Báł jsem se abych jí nepřehlédł, ale to fakt nehrozilo. Křiřovatka jak kráva a navíc cedule nás bezpečně navedly na správnou cestu. Ale protože jsme si přesto nebyli jistí (no, já vlastně víceméně jo), tak jsme se ještě podívali na autobusové zastávce na další zastávky. Jeli jsme skutečně správně.

Bylo to do kopce, ale nikterak prudkého, takže jsme ani nehekali. Do lesa jsme vjeli po chvílce a jen co skončily poslední domy, už jsme se poohlíželi po odbočce do lesa. První nám nabízela možnost volby. Doprava nebo doleva? Jako první jsem zkusil tu doleva, Jarka zatím čekala na silnici. Neosaměla ale na dlouho, protože jsem se po několika minutách vrátil. Cesta vedla po několika desítkách metrů poměrně prudce dolů a nikde nebylo žádné dostatečné kryté a hlavně velké prostranství. A náznak další cesty byl porostlý vysokou trávou a navíc promáčený se stojící vodou. To ne. Vrátil jsem se k Jarce a zkusil jsem druhou stranu. Tam to už bylo podstatně lepší. Nejdřív se nám také nenabízelo žádná vhodná plocha, ale cesta šla rovně dál, tak jsme dál jeli i my. Po pravé straně jsme objevili příhodné místo. Dostatečně široké a dlouhé, kam bychom se všichni možná vešli. Možná. Rozhodli jsme se jet dál a nalezené místo brát jako zálohu. O kousek dál jsme už ale našli místo úplně ideální. Náhěra. Dokonce i s mechem. A místa dost nejen pro dvě doupata a dva stany. Našli jsme si příhodné místo, zaparkovali kola a vyndali leřák, igelit jsem jen připravil pro nehorřší případy ven. Jediný problém byla tvrdá země, kam nešlo pořádně narvat kolíky. Ale poddala se. Ta země. Já jsem ještě z báglu vylovil GPS, zjistil souřadnice (uvedené jsou u tabulky technických dat) a už jsme si chtěli lehnout.

S Jarkou jsme původně plánovali, že už budeme oba leřet, snad i skoro spát a teprve tehdy nás ostatní dojedou. Jaké byla ale naše zklamání, když jsme už po chvíliče uslyšeli známé hlasy ze silnice, vzápětí blikadla a světla a nakonec i kolegy cyklisty. Dorazili nějak brzo, jak to uđelali? No nic. Já i Jarka jsme si lehli a ostatní se také jali připravovat ke spánku. Už jsem snad spal, když jsem uslyšel kravál, hulákání a výskání Jarky. Nějak tam lařkovala s kluky a já jsem u toho nebyl! A ještě k tomu jsem je jako starý bručoun okřikł: „Drřte hubu, jste v lese!“

Jarka se ale alespoň vrátila a lehla si taky. To asi tak bylo vše...

Technická data:

548 m.n m., N 50° 11,754“ E012° 33,596“

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Habartov	42,6	3755	61	14,8	3,75

Ráno 29. 9.pátek

Probouzíme se v 8h v nádherném lese u Habartova. Dokonce i ve stejném lese, ve kterém jsme usínali. V noci neprřelo, nepadala rosa a ani nebyla taková zima, takže ani Jarka se v noci neklepala zimou jako obvykle.

Moc rád bych sice napsal, že se tak stalo díky mně, že jsem tolik hrál, že Jarka nevychladla, ale skutečnost byla trochu jiná. Vlastně za to mohl můj ležák. No jo, alespoň je můj. On je totiž z jiného, lepšího, materiálu a navíc je i užší, takže drží lépe teplo. Zkrátka zima nebyla.

Ten les byl nejen nádherný, ale také borový. A jestli ne celý, tak alespoň ten kousek, kde jsem spal já s Jarkou. Ano, po víc než roce jsem spal konečně s Jarkou pod borovicemi. Kdysi, když jsem už byl rozhodnutý jezdit, Jarka ještě zvyšovala můj zájem romantickou představou společného probuzení vedle sebe pod borovicemi, přípravou snídaně a jejím donesením až ke mně... No a teprve nyní, na konci mé druhé jízdní sezóny se to vyplnilo.

Takže jsme posnídali, já jsem měl kromě obvyklého makového závinu navíc i chleba ze sýrem a s paštikou. Odjezd proběhl bez problémů, jen nejsem schopen uvést hodinu, tu si již pravidelně nezaznamenávám a tudíž nepamatuji.

Po silnici jsme se vrátili zpátky do Habartova a zahrnuli doleva, na Sokolov. Jelo se docela dobře, zvlášť když jsme se napojili na hlavní silnici. Příjemný nebyl ani tak fakt, že jedeme po hlavní silnici s kvalitním povrchem (ta z Habartova byla stejně kvalitní), jako spíš skutečnost, že vedla ve směru naší jízdy z kopce. Jízdou z kopce jsme se tak dostali až do Sokolova, projeli okolo několika oceláren, přešli most a byli jsme tam. Na jedné křižovatce jsme stihli udělat jednu cyklistickou prasárnu, protože jsme vjeli na přechod, na chodník a vzápětí na další přechod, ale situace to vyžadovala.

Hledali jsme nějaký cykloobchod, kde by měli přehazovačku pro Tatránku. Venca se zeptal nějakého domorodce a za chvíli jsme už jeli. Doprava, doleva, dopředu, dozadu, nahoru a dolů a už jsme tam skoro byli. Jen jsme objeli zdravotní středisko, překonali překážku v podobě obrubníku a potoka a už jsme viděli cedule výrobců cyklopotřeb. Byli jsme na místě. Docela příjemný obchůdek ve dvorku. Své miláčky jsme zaparkovali kde se dalo a už se hrnuli dovnitř. Já jsem se nejdřív zdráhal, bylo nás tam už dost, ale přirozená zvědavost nakonec stejně zvítězila. Vevnitř by nebylo dohromady nic zvláštního k zaznamenání, docela normální obchod s cyklistickými potřebami, kdybych si ovšem nevšímal rámů CUBE, tedy stejné značky jako moje Kostka. Tady v Západních Čechách se tahle značka celkem často objevuje.

Petr se prodavače zeptal nejdřív na přehazovačku Shimano Alivio. Cena něco okolo 600 Kč. Venca se zeptal jestli k tomu mají i patku a to prodavač zbystril. Chtěl vědět na jaké kolo to chtějí dát. Když mu kluci řekli, že je to kolo venku, šel se podívat. Tam to bylo docela rychlé, protože nám řekl víceméně to, že je Alivia pro tohle kolo škoda.

Kolo má ohnuté patky na zadní vidlici, kdo ví jak dlouho to vydrží a doporučil ke koupi nejobyčejnější přehazovačku SIS za 190 Kč. To je ale správný obchodník. Nekouká jen na zisk, ale hlavně na blaho zákazníka. Přehazovačka se teda koupila a Petr s Vencou jí tam hned namontovali. Tedy po tom, co kleštěmi narovnali ty patky. Bylo docela překvapující, že to šlo. Měla by to být totiž kalená ocel, se kterou by jen tak někdo neměl hnout. No nic

Oprava se prodlužovala, nebylo to tak jednoduché. Mezitím namazal Tomáš všem řetěz a my ostatní jsme čekali. Já jsem třeba využil místní lavičku. Po chvíli se ke mně přidala Jana s jídlem a já jsem vzápětí posloužil zase jako popelnice. Bylo to moc dobré.... :-) Oprava kola se dokončila a mohli jsme tak vyrazit. Nějak se rozhodlo, že pojedeme na Loket, kde bychom si mohli dát oběd a potom dál na Karlovy Vary a Jáchymov.

Vymotat se po hlavní silnici z centra kupodivu nebyl problém. Z hlavní jsme po chvíli odbočili na vedlejší, projeli kolem pár chemiček a najednou jsme nevěděli kam dál. Měla tam někde být cyklostezka. Vzápětí jí našel Tomáš. Asi mu pomohlo, že viděl most. Ale jaký. Přes řeku se tam totiž vinul jednak vysutý, ale hlavně provazový most tak akorát pro jednoho na šířku. My jsme toho ale nedbali a klidně se tam jeden za druhým vrhli. Já jsem jel třeba jako třetí. Prvních pár metrů to šlo docela bez problémů. Potom se ale most rozkolébal už moc, takže jsem už nemohl udržet balanc a musel jsem sesednout. Tatrunku a další za mnou stihl stejný osud. Jenže podle Tatranky jsem za to rozkolébání mostu mohl já. Proti tomu ale musím rozhodně protestovat.

Překonat ho po sesednutí nebyl problém, bylo tam zábradlí, byt provazové. Za mostem jsme krátce zastavili, počkali na opozdilce a jeli dál. Tentokrát už po normální asfaltce. Jízdu jsme si měli podle Venci vychutnat, tak jsem se o to snažil. Projeli jsme zbytkem města a najeli na cyklostezku vedoucí podél řeky, podél Ohře.

Cesta to byla moc hezká. Z pravé strany voda, z levé zase les se zažloutlými listy. Já jsem pozoroval, že jsem nějak často jel jako prostřední. Ať jsem se snažil, jak jsem se snažil, pořád se mi nějak nedařilo to změnit. Navíc jsem si občas vzpomněl, že mám od Hanky půjčený fotoaparát a že bych mohl také fotit. Naštěstí jsem ale s focením a tedy i zdržováním nebyl sám, Tomášovi jsem spíš úspěšně sekundoval.

Na jednom místě stezky byly mírně vyvýšené můstky přes nějaké potůčky. Podle Venci se dají při velké rychlosti celé přeskočit. Škoda že to neřekl dřív, mohl jsem to vyzkoušet. Takhle tam někdy budu muset jet extra...

Projeli jsme kolem nějaké zapomenuté transformovny a vyloupili se v civilizaci. To jsem ale ještě netušil kde. Vzápětí jsme našli samoobsluhu. Protože podle Vencových informací je na místě plánovaného obědu docela drahá, rozhodli jsme se, že se na oběd budeme tentokrát zásobovat sami. Bylo to docela potřeba, nebyli jsme zrovna v nejlepší čtvrti. Přišel ke mně jeden spoluobčan, který se zřejmě velice rád opaluje... Byl ale velice slušný a inteligentní, takže jsme si trochu popovídali.

Po chvíli za mnou přišla Jarka s báječným nápadem. Koupit hotové chlupečné knedlíky se zelím a nějak si je ohřát. Na tento návrh jsem velice rád přistoupil. A já jsem navíc ani do obchůdku nemusel chodit. Jenže jsem si všiml, že ostatní si kromě různých pochutin koupili také pivo. A tomu jsem odolat nedokázal. Šel jsem dovnitř a vybral si tam dvanáctku Gambrinus. A když jsem tam už byl, tak jsem si koupil i jednu makovou pochoutku. Udělal jsem dobře. Jo, teprve někdy okolo téhle chvíle jsem zjistil, že jsme v Lokti a ne v Karlových Varech, jak jsem si myslel původně.

Vyjeli jsme dál po silnici, pozdravil ještě onoho spoluobčana a už jsem zase hekal do kopce. Kdo ho tam postavil? V centru jsme se nezastavovali a ani ke hradu nejeli. Hlad byl asi silnější. Tedy alespoň u ostatních. Já jsem ani nevěděl, že tam nějaký hrad je.

Ten kopec jsme vyhekali proto, abychom se hned vzápětí radovali z příjemného sjezdu. A ještě lepší by to bylo, kdyby jsme nemuseli brzdit při odbočování z hlavní silnice.

Díky tomu jsme se dostali na malou stezku, která vedla zase podél vody z pravé strany a lesa ze strany druhé. Netrvalo to dlouho a už jsme byli na místě. Opuštěné tábořiště na břehu řeky. Občerstvovací stanice byla zavřená a na břehu řeky stály jen tři zřejmě zrovna opuštěné stany. My jsme ale byli plně spokojeni, protože tam byly dva stoly i s lavicemi, dokonce pod slunečníkem.

Vybalili jsme zásoby, vaříče a ešusy a už to jelo. Jarka ohřívala naše knedlíky a já jsem se těšil, že se konečně najím. A taky jo. Byl to takový malý Eintopf, společně jsme jedli z jednoho ešusu. Ani jsme se nemuseli prát o žvanec. Jarka navíc nebyla spokojená s tím, že se knedlíky nedostatečně prohřály a asi také proto mi část svého přídelu přenechala. Já jsem se nezdráhal a snědl i to. Ale nebojte, do Otesánka mám ještě hodně daleko.

Během jídla nás začaly dost nepříjemně otravovat vosy, které měly někde nedaleko své hnízdo. Po obědě většinou následuje zákusek a pro hodné lidi i káva. Začal s tím myslím Venca a hned se přidala Jana.

A potom všichni ostatní, tedy kupodivu i já. Ano i já jsem se podvolil si dát kafe. A k tomu Horalku nebo co jsem to měl s sebou. Docela to šlo.

Když jsme se už balili a připravovali k odjezdu, přijel na tábořiště majitel občerstvení a otevřel. Přišel holt pozdě. Ale nevadí, stejně měl draho.

Odjezd. Podle Venci nás někde čekal nějaký nepříjemný, skoro až nechutný kopec. Tomu se v tom krásném údolí nechtělo ani věřit. Někteří už odjeli a já jsem ještě štrachal v báglech. Naštěstí jsem ale nebyl sám. Po dohrabání jsem vyrazil na další cestu i já. A hned jsem si nebyl jistý, jestli jedu správně. Ale byla to jediná možnost, tak jsem pokračoval dál.

Po chvíli jsem naštěstí zjistil, že správně jedu, ale už si nepamatuji či záda mě o tom přesvědčily. Pokračovali jsme po levém břehu řeky Ohře. Cesta se nějak klikatila a také zužovala, po levé straně, na straně lesa se také občas ukázala nějaká skála. Docela romantická cesta byla po chvíli náhle přerušena dalším provazovým vysutým mostem. V tomhle kraji si na ně zřejmě nějak potrpí, chtěl bych vidět nějaký dálniční most...

Problém byl v tom, že byl zrovna nějaký silný provoz v protisměru. Most byl široký tak akorát pro naše kola a bylo proto nemyslitelné, že by se nám mohl někdo na mostě vyhnout. A zrovna pořád někdo šel z druhé strany. Už jsem z toho začínal být trochu nervózní, také proto, že na nás už na druhé straně čekala Jarka s Janou a Vencou. Po chvíli, zrovna když nikdo nebyl přímo u mostu, jsem se odhodlal a most přešel. Ještě sjet tři vysoké kamenné schody a byl jsem zase na cestě.

Zastavili jsme se u nedalekého občerstvení, holky si šly odskočit a my jsme pozorovali blázna lezoucího na skálu. Zřejmě sebevrah. Podle mého skromného názoru jeho výška už bohatě stačila, takže bylo zbytečné lézt

ještě výš. Venca se zase divil slečně - cyklistce, která na svém horském kolečku směle přeskočila retardér až na doraz své levné odpružené vidlice RST.

Když holky doskočily zpátky, vyrazili jsme dál. Pokračování cesty bylo po asfaltu, což byla příjemná změna proti šutrům a kořenům předcházející části. A takto jsme dojeli až do Karlových Varů. Přivítaly nás svým předměstským satelitním městečkem plným nevzhledných noblesních vil. Zahnuli jsme doleva na hlavní silnici, ale hlavně z kopce, takže jsme si zase po dlouhé době vychutnali jízdu směrem dolů. Karlovy Vary neznám, byl jsem tady snad jenom jednou, takže jsem pořád čekal ono známé historické centrum plné krásných domů vlastněných ruskými zbohatlíky a mafiány. Ale centrum pořád nikde. To jsme už notnou chvíli jeli zase po rovině a třeba Tatranka jedoucí za mnou mi spílala, že jezdím moc blízko kanálů.

Ze silnice jsme po chvíli sjeli a dali si krátkou terénní vložku díky cestě postavené z panelů. Ten kousek dobrodružství se ale vyplatil, protože jsme se vzápětí dostali na lávku pro pěší (a pro cyklisty) přes Ohři. Na lávce už panely nebyly, tam byl už naštěstí asfalt a nebyla tam ani auta. Za mostem jsme zatočili doprava, do parku. Nutno přiznat, že ani tam jsem to nepoznával. Jelo se dobře a docela rychle i když se nám občas do cesty připletl nějaký chodec, cyklista nebo pes. Jako zajímavost bych měl uvést, že na cestě byly jednou za čas nápisy lákající na pivo. Mňam.

Zastavili jsme až za jedním mostem, kde jsme se trochu občerstvili, hlavně jsme přesunuli část zásob vody z láhví do žaludků. Ono se to nezdálo, ale bylo slunečno a celkem teplo.

Další kousek cesty jsem opět nepoznával, ale domy byly starší a bližší mé představě Varů. Nijak jsme se ale jimi nekochali, protože jsme jeli stále dál. Vyjeli jsme kopec, doleva, doprava a přes zastávku autobusu zase doprava a byli jsme.... zase na silnici. Takže nám nezbyvalo nic jiného, než pokračovat v jízdě, protože od toho silnice jsou. Přejeli jsme nějaké koleje a okolo rozsypaného skla jeli vstříc novým zážitkům. Už už jsem si trochu naivně myslel, jsme na konci města, to jsme zrovna jeli někde mezi stromy, když jsem zase uviděl domy. Naštěstí rodinné. Dojeli jsme na křižovatku, zahnuli doprava a počkali na opozdilce.

Když jsem jel dál, zjistil jsem z cedule na konci obce zajímavou a pro mě překvapivou skutečnost že už dávno nejsme v Karlových Varech. Toho jsem si díky usilovnému šlapání (logicky správně pedálování) do té doby nevěšiml.

Další cesta nebyla chvíli moc zajímavá. Jelo se dolu a dopředu. Zrovna jsem se trochu opozdil, za mnou byl ještě Petr s Tatrankou, když Ti vepředu najednou nebyli nikde. Prostě zmizeli. Nebyli vepředu v kopci, neodbočili doleva. Že by byli tak rychlí a už se dostali za vrchol kopce? Nabídla se ale naštěstí další varianta, mohli zahnout také doprava. Toto téměř geniální řešení vzniklého problému vycházelo nejen z prosté logiky, protože jinde být prostě už nemohli, ale také z faktu, že jsem je tam viděl.

Dojeli jsme ty rychlíky a mohli zase pokračovat. Teď, s odstupem asi měsíce, si už nevzpomínám na nic zvláštního z dalšího úseku cesty. Asi tam nebylo nic. Po chvíli jsme zahnuli zase doleva na nějakou okresku vedoucí navíc nahoru. Fuj. Jarka se zase opozdila s Petrem a já, ačkoli jsem byl vlastně uprostřed naší skupiny, jsem najednou byl zase sám...

Kopcům jsem nějak odvykl, takže jsem byl rád, že jsem dohekal nahoru k ostatním. Čekali chytře uprostřed křižovatky. Jarka s Petrem dojeli až za notnou chvíli a hned se chtěli občerstvit. Jako ostatně my všichni. Takže někdo, už nevím kdo, dal kolovat nějaké kloktadlo. Tuším, že to byla becherovka. ☺

Jana jela napřed, něco si chtěla někde koupit nebo co, Jarka zase chtěla od nás dostat náskok. Dostala ho. Asi půl minuty. Zajímavá byla Jana. Od Venci dostala ke svému výletu jasné navigační instrukce. Když jsme jeli my, nikde jsme jí neviděli. Projeli jsme kolem nějaké benzinky a nádraží a vyjeli až na další most vedoucí přes železnici. Jenže Jana nikde. Ani vpravo, ani vlevo, nebyla ani za námi. Jediné, co bylo správně, bylo to, že nebyla vepředu, kde silnice nebyla. Zastavili jsme na mostě a čekali. Nic. Petr jel doprava za most, jestli jí nevidí, ale po chvíli se bez úspěchu vrátil zpátky. Venca jel zase zpátky, protože to bylo asi jediné rozumné místo, kde jsme jí mohli přehlédnout a my ostatní jsme zatím čekali. Netrpělivé čekání jsme si alespoň vhodnými způsoby zkracovali. Tomáš fotografováním nádherných panoramat Krušných hor, které se tyčily na nedalekém obzoru, já jsem se zase zabavil masírováním Jarčiných ramen. Těch několik málo pohybů, které mi utkvěly v paměti, navíc zřejmě provedených ne příliš správnou technikou přesto Jarce stačilo ke spokojenému předení.

Jana se po chvíli objevila. Skutečně se zasekla za námi, někde okolo nádraží a tak jsme mohli pokračovat. Nejdřív nás čekal dlouhý sjezd do Ostrova, Vencova bydliště. Kousek za železničním přejezdem jsem si všiml bláznů na terénních motorkách, kteří se snažili projíždět nějakou dráhu. Napadlo mě, že bych jim ukázal, jak se správně jezdí terénem, ale nápad mě opustil vlastně ještě dřív, než mě napadl.

Chvilí to vypadalo, že snad pojedeme po dálnici, ale Venca nás naštěstí neomylně zavedl přes kruhový objezd na starou silnici, kde jsme nebyli rušeni provozem. Před námi se otevřel pohled na město a hlavně nádherný přímý kopec, který nás právě čekal ve směru dolůůůůůůůůůůůůů.

Škoda jen, že na jeho konci byla zátáčka, asi něco jako šikana u Formulí 1 a napojení na normální frekventovanou silnici.

Projeli jsme městem a ocitli se na jeho druhém konci, kde jsme zajeli k obchodu. Jako první mně zaujala cukrárna, hned vzápětí samoobsluha Plus. Zajeli jsme na kraj parkoviště a rozutekli se do obchodů. Někdo do cukrárny, někdo do samoobsluhy. Nakonec jsem šel i já.

Jarka ale už delší dobu vypadala dost utahaně a unaveně. A také se v tom smyslu vyjadřovala. Když Petr s Vencou vyzkoušeli tíhu jejího kola, oba se divili jak ho má těžké. Takže odlehčit. Hlavní zátěž si vzal Venca - nástavbu se spacákem. My ostatní jsme se podělili od pár zbývajících drobností. Vlastně mám pocit že jenom o dvě láhve s pitím. Já jednu, Petr druhou. Tím se kolo docela podstatně odlehčilo, takže jsme mohli vyrazit. Někdo by se mohl ptát k čemu ty přípravy. Ale už při obědě v Lokti nás Venca upozorňoval na kopec okolo Jáchymova. A tam jsme my právě jeli...

Nejdřív to šlo. To když jsme jeli ještě v Ostrově. Jen co jsme ale projeli kolem porcelánových trpaslíků začalo stoupání. Z počátku nebylo moc velké, ale pořád jsme jeli po hlavní silnici vedoucí na hraniční přechod Boží Dar. Silnice navíc neměla skoro žádnou krajnici. Moc rychle jsme nejeli, já s Petrem a Jarkou ještě pomaleji, takže nám zbytek za chvíli zmizel. Dostal jsem se dopředu a co chvíli musel brzdit, aby mi Petr stačil ☺.

Dojeli jsme do nějaké civilizace, Jáchymova jak jsem zjistil. Aha, konec toho stoupání, to je perfektní, myslel jsem si. Ostatní na nás čekali opodál na parkovišti nějakého nóbl hotelu a já jsem byl rád, že je to snad už za mnou. Dojela Jarka s Petrem, odpočinuli jsme si, a mohli jet dál.

No jo, jenže zase do kopce. A jakého! Hnedle 10%. Krokem jsme jeli dopředu a brzy se zase oddělila naše tříčlenná skupinka od ostatních. Moc dobře se mi sice zrovna nejelo, ale přesto jsem stihl sledovat zajímavou a pestrá nabídku místních vietnamských obchodníků. V každém obchodě úplně to samé nevkusné a kýčovitě zboží zajisté pochybné kvality. Zase jsem Jarce s Petrem nějak ujel, tak jsem na ně chvíli počkal a radši se zařadil na konec. Nevím proč, ale Petr najednou zrychlil, jen se po něm zaprášilo a byl pryč. Nevím jestli ho ta pomalá jízda už nebavila nebo si chtěl s Jarkou povídat sám, každopádně jsme po jeho mocném šlápnutí do pedálu osířeli. Co se dalo dělat. Na to abych ho honil jsem tedy fakt neměl.

Desetiprocentní stoupání nebralo konce. To, že mělo deset procent jsem zjistil až z mapy. Ale skutečnost byla ještě horší. Tolik stupňů stoupání zkombinovaných snad s nekonečnou délkou a navíc ze smradem z lokálních topenišť, kterými si místní vyráběli teplo domova, dělaly z našeho snažení výkon hodný Guinnessovy knihy rekordů. S Jarkou jsme několikrát zastavili, já jsem se přitom alespoň pokusil vyfotit ten kopec. Nutno podotknout, že ne příliš úspěšně. V mém podání to vypadalo jako normální ulice nějakého začouzeného města.

U kostela šla silnice doleva a my jsme si cestu zkrátili jízdou po pravé straně. Tam bylo stoupání snad ještě větší! Mám pocit, že jsem tam už rezignoval a zařadil převod 1-1, který si normálně schovávám na to nejhorší...

Napojili jsme se zase na silnici, kde se už stoupání mírně zmenšilo. Ještě jsem vpředu zahlédl Janu a už jsme byli zase sami. Stoupání se ale skutečně o něco zmenšilo, takže jsme po dlouhé době zase mohli zařadit jiné převody. Jarce přitom ale spadl řetěz. Naštěstí jen to. Za další zatáčkou nás nečekalo žádné další překvapení, kopec pokračoval pořád dál. S častými přestávkami jsme se ho snažili překonat. Občas nás míjela auta, jednou dokonce Trabant, kterého jsem si naštěstí všiml brzy, takže jsem ještě stihl na Jarku zavolat aby si zakryla pusou.

Když se dívám do své mapy, tak tady čtu, že v tomhle úseku mělo být stoupání 11%, tedy víc než v samotném Jáchymově. To je ale evidentní blbost, protože jsme sice nejeli jinak závratnou rychlostí, ale oproti Jáchymovu to tak hrozné nebylo. Spíš toho už bylo moc.

Dojeli jsme tak až k zatáčce, kde jsme viděli kolo. Janino kolo. A taky Janu chystající se na... no, chystající se. Počkali jsme na ní, změnili optiku na světlou a jeli dál. Opět do kopce. Tentokrát ale skutečně jenom kousek, maximálně 0,5 kilometru, než jsme viděli naše přátele, o něco rychlejší než my. A už na nás celí promrzlí netrpělivě čekali. Po takovém stoupání na nás čekala nečekaná, téměř zázračná změna. Jízda dolů!

Venca nás chtěl zavést na místo našeho dalšího noclehu. A k tomu se jelo dolů...

Opustili jsme silnici a sjeli na cestu plnou kamenů, hrbolů a děr. Ale byla pořád dolů, tak jsme si ani nestěžovali. Podle mapy se to tu jmenuje Cihelna. Projeli jsme kolem nějaké horské chaty, zavrhnul jsem nápad projet velkým ohništěm, které nám nabízelo své ohnivé teplo a pokračovali jsme dál do neznáma.

Na vrcholu malé vyvýšeniny nám Venca ukázal, kam bychom mohli jet.

„Támhle dále v údolí je nějaké jezírko, kde bychom se mohli koupat.“

Jenže bychom k němu museli sjet takovou dálku po úzké pěšince a ráno potom zase nahoru. Zajímavé je, že se do toho nikomu nechtělo. Snad ani samotnému Vencovi nakonec ne. Nabídl tedy alternativu - přespat u dalšího jezírka, které se mělo nacházet kousek cesty zpátky. Všichni byli pro, takže jsme se otočili a za svitu reflektorů popojeli zpátky a přeci jen kousek dolů. Tam se nám naskytl pohled na malé horské jezírko s nějakou lanovkou.

Venca nám ukázal místo, kde bychom mohli spát a vypadalo to nádherně. Jen se tam ještě dostat. Spolu s Tomášem se tam šli podívat a vypadalo to nadějně, takže jsme jeli za nimi.

Od vybraného místa nás dělilo asi 5 metrů jezírka a na jeho okraji malý potůček. Sundali jsme bágly z kol a už jsme je přenášeli po úzké lávce na druhou stranu. Někaké bágly se přenesly, převedlo se i nějaké kolo, když přišel Venca s geniálně bláznivým nápadem, jehož realizace se hned iniciativně ujal.

Sundal si boty, vzal jedno kolo a přenesl ho přímo jezírkem. Bylo mělké, takže to šlo. A tak to udělal i s dalšími koly a bágly, holkám snad vzal kola i s bagáží. No, jako gentleman mám ještě co dohánět...

Byli jsme tedy na nocležišti. Obhlédli jsme místo a začali stavět doupata. Jarku napadlo, že bychom s holkama mohli postavit dvoudoupě, tedy dvě překrývající se plachty podepřené třemi vedle sebe stojícími koly. To jsem ještě neviděl.

Stavba šla dobře, komplikovala ji jenom příliš tvrdá zem na jedné straně a naopak zase příliš měkká zemina na straně druhé. Ta tvrdá zemina

na straně Janina kola se vzápětí ukázala jako beton pod slabou, asi dvoucentimetrovou vrstvou hlíny a mechu.

Vytáhli jsme ležáky a preventivně vytáhli i plachty - co kdyby v noci náhodou přšelo. Kluci si mezitím postavili svoje stany.

Potom někoho napadlo se jít koupat. Asi to byl zase Venca, nevím to jistě. Holky ale měly smůlu, nic nemohly vidět, byla už úplná tma.

Ke koupeli jsem se nakonec odhodlal i já, vzal jsem ručník a šel. Před vstupem do vody jsem ještě dostal poslední instrukce a informace o teplotě vody, která nedovolovala cachtání delší než tak 30 sekund. Vlezl jsem tam a zase tak hrozné to nebylo. Pravda, nebyl jsem tam taky snad ani po kolena. No a po mně se ke stejnému činu odhodlaly i holky. K mé smůle ale byla už tma, takže jsem zase nic neviděl ☺.

Potom se večerelo, jen my s Jarkou jako obvykle ne. Snad jediné místo čaje udělala Jarka instantní žampionovou polévku.

Ostatní si všimli, že je všude okolo nějak hodně pavouků, noháčů. Já jsem se tomu divil, protože jsem dlouho žádného neviděl. To až po chvíli. Každou chvíli okolo nějaký lezl, občas i po mně.

A protože byla zima, tak se odšpuntovala i nějaká ta zahřívadla. Měli jsme docela na výběr. Venca svou oblíbenou Becherovku, já jsem vytáhl Dígovu flašku s nějakou slivovicí, o které jsme si mysleli, že to je vínovice a tuším že Petr vyndal meruňkovici. Sedli a lehli jsme si do kruhu, Jarka odněkud vytáhla svíčku, zapálila a v jejím svitu jsme popíjeli a odháněli pavouky.

Flaška střídala flašku a jejich obsahy se postupně měnily ve vzrůstající hladinu alkoholu v naší krvi a přímo úměrně i ve vzrůstající náladu.

Samozřejmě jsem šel také občas vypudit hromadící se zásoby tekutin ze svého těla. Při návratu z jednoho takového hygienického výletu se ovšem stala nehoda. Omylem jsem si sedl na Jarčiny nohy. Asi ne příliš šikovně, protože chudák Jarka vykřikla bolestí, chytla se za nohu a snad i bolestí brečela. Krve by se ve mně nedořezal. Ani jsem se Jarce neomluvil, nevěděl jsem najednou co říct. Jen jsem koukal na brečící Jarku a říkal si jaký jsem vůl. Představa že jsem jí ublížil mně ale možná bolela víc než jí, což bylo asi na mně i vidět, protože mně uklidňovala že to je dobrý.

No, nakonec se našťestí nic nestalo, následky to také nemělo, takže jsme mohli v klidu pít dál. Jenže tři láhve nejsou zase tolik. Takže se za čas vypily a najednou jsme neměli do čeho pichnout. Co teď?

Spát....

Jenže v noci jsme se probudili. Vinu na tom mělo pár kapek, které na nás uprostřed noci spadlo. I těch pár kapek způsobilo, že se Jarka probudila a hned probudila i mně. Probudily se i Jana s Tatrancou a už to jelo. Natáhnout plachty bylo dílem dvou, možná tří okamžiků. Naše hemžení probudilo Vencu, který nás se zájmem pozoroval. Déšť našťestí nesilil, takže to nebyl takový problém. Dodělali jsme to a zase si šli lehnout.

Technická data:

884 m. n m., N 50° 23,084“, E 012° 53,404“, ±23m

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Cihelna	56,1	3817	62,1	13,9	6

Ráno 30 .9. sobota

Ráno. Mám-li se pokusit popsat romantiku probuzení na břehu horského jezera vedle hezké holky, nemůžu se nezmínit o příjemně hučících autech, které nám několik desítek metrů od našeho ležení celé ráno i celou noc obohacovaly naše zážitky.

Probudili jsme se a jali se nahmat do sebe nějakou tu energii v podobě snídaně. Pod borovicemi jsme nespali, takže jsem se musel obsloužit bohužel sám. Ještěže existuje mák, bez něj by ty buchty nebyly tak dobré...

Po snídani a sbalení doupat jsme se už chystali odejet, když nás zdržela další, drobná technická závada. Zase Tatranka. Tentokrát ne přehazovačka, ale prázdné přední kolo. Opravy se ujal Venca a Petr se zatím podíval na kolo Jarky, která si zase stěžovala na nějaké divné řazení. Hrál si s tím docela dlouho, pořád se snažil přehazovačku seřadit a pořád se mu to nedařilo. Nakonec mu připadalo, že se Jarce hýbe kazeta nějak víc, než je zdrávo a proto nemá cenu s tím cokoli dělat.

Zaslechli jsme nějaké hlasy. A přibližovali se. Co to může být? Tedy přesněji kdo to může být? Nakonec se z lesa vynořila banda nějakých běžců a klidně si to šinuli přímo k nám. Proběhli kolem nás, tam kde ještě před pár okamžiky byla doupata.

Vyrazili jsme. Chtěli jsme se dostat na tu silnici, kterou jsme celou noc slyšeli. Jeli jsme lesem po takové cestě necestě a potom jsme si dokonce travou klestili cestu k silnici. Ještě vyjet se škarpy a byli jsme tam. Zase na asfaltu!

Rozjeli jsme se. Nejen dopředu, ale hlavně směrem na Boží Dar. Postupně se vytvořily dvě skupinky. Já s Jarkou vzadu a ostatní daleko před námi. Musím ale zdůraznit, že důvod, proč jsem byl vzadu nebyla jenom Jarka samotná, ale také to, že jsem sám nebyl zrovna v kondici.

Dojeli jsme na křižovatku, ke které jsme se přiblížili předešlého večera. Zahnuli jsme doleva, nahoru. Jak jinak. Jedním z našich dnešních cílů, možná ten nejdůležitější, byl Klínovec, nejvyšší hora Krušných hor. Takže bylo jasné, že musíme jet nahoru, i když to bylo docela únavné. Ostatní, tedy Tomáš, Venca, Petr, Jana a Tatranka už byli někde v trapu, zatímco my dva jsme si klidně zastavili na odpočívadle za tou křižovatkou. Jarka si odlehčovala a já jsem se snažil vyhodit odpadky. Šel jsem ke stánku Vietnamců s jejich nepotřebnými a mnohdy nebezpečnými šmejdý a hledal popelnici nebo alespoň odpadkový koš. Nic takového jsem nenašel a ještě jsem zaznamenal nesouhlasné mručení šikmookého návštěvníka naší vlasti. No, jako host by se možná měl chovat lépe...

Vrátil jsem se tedy bez úspěchu k Jarce a pokračovali jsme ve výšlapu. Kopec byl pořád nahoru, byl dlouhý, ale už nebyl tak prudký, takže to

jakž takž šlo. Ještě jsem si všiml hezkého paloučku, kde by se mohlo krásně spát. Jeho jedinou nevýhodou byl fakt, že se nacházel přímo pod vyvýšenou silnicí.

Stoupání se pomalu zmenšovalo a my jsme postupně řadili vyšší převody. Ostatní vepředu jsme už dávno neviděli, tak jsme ani nemuseli pospíchat... Dokonce jsme se dočkali i klesání. Po dlouhém stoupání byla jízda dolů jako balzám. Na tělo i na duši. Silnice byla taková malá překážková dráha, protože se na ní zrovna něco dělalo - všude tam byl rozsypaný takový bílý práškovitý sajrajt.

Balzám ale netrval dlouho, silnice šla vzápětí zase nahoru. Jarka zastavila, potřebovala si zase odlehčit. Tentokrát spodek. Takže si sundala dlouhé kalhoty a vzala si kraťasy. Ten krátký okamžik, kdy na sobě už neměla jedno, ani ještě ne druhé, jsem se já vůl otočil. A ještě jsem stál u kraje silnice, abych omezil výhled řidičů. Navíc se blížila banda nějakých bláznů, cyklistů. To ale nebylo jen kvůli Jarce, ale také kvůli bezpečnosti silničního provozu. To byste neřekli, co dělá polonahá holka s pozorností řidičů ...

Jeli jsme dál a konečně jsme viděli ostatní. Vyčerpaně stáli u silnice. Nebo na nás čekali? Stavěla se tam silnice nová, obchvat Božího daru a my jsme najednou neměli jak vjet do tohoto rekreačního centra. Nechtělo se nám totiž po té nové silnici nahoru a pak sjet dolů do městečka. Měla tam být nějaká stará silnice, jenže jsme nemohli najít její začátek. To možná proto, že tam už nebyl, všechno spolkla nová silnice. Nakonec jsme sjeli přes stavbu, okolo stavebních strojů a rozkopanou cestu, která asi kdysi bývala onou silnicí. Když jsme vjžděli do města, musel jsem zavolat naše známé varování „ZA NÁMI!“. Jel za námi bagr.

Zastavili jsme u informační kanceláře. Zajímavé bylo, že jsme nevyužili jejich informačních služeb, ale jenom jejich záchodu. Přístup na něj byl na klíč, který jsme si postupně předávali.

Moc jsem z tohoto sídla neviděl. Ale to málo co jsem shlédl mi stačilo na vytvoření názoru, že název městečka zřejmě bude pocházet z něčeho jiného, že to nebude označení města.

Dalším krokem byl nákup zásob. Nějak jsme se dohodli, že oběd si uděláme z obsahu vlastních báglů. Hospody jsou totiž podle Venci všude drahé. Už už jsme se s Jarkou hrnuli do obchůdku, když nám Petr nabídl část jeho zásob instantních jídel v pytlíku. Nabídky jsme využili, takže jsme kvůli jídlu už nikam chodit nemuseli. Kvůli jídlu ne...

Jediný otevřený obchod, který jsme viděli byli rákos... pardón Vietnamci. Já jsem dovnitř nešel, ostatní se ale zásobovat alkoholickými nápoji šli. Becherovka, Vodka a jiné pochutiny se tak přesunuly z obchodu do jejich báglů.

Po cestě nahoru jsme narazili na velkou samoobsluhu. A pak že tady nic nemají! Jeli jsme ale dál do kopce. Dojeli jsme až na nový kruhový objezd. Jsem asi dost naivní, protože jsem doufal, že toho už bude dost, že pojedeme doleva. Nejeli. Jeli jsme zase nahoru. Ještě že jsem jel zrovna sám, protože by ostatní asi slyšeli přívál mých nadávek. Někteří (jako třeba Jarka) by se možná i divili, že umím mluvit

sprostě. Na Jarku jsem ale v kopci počkal a dál jeli spolu. V její společnosti jsem se už krotit, nechtěl jsem jí demoralizovat. Kopec a její souboj s ním bohatě stačil. A ještě to, že jí zase spadnul řetěz.

Jeli jsme pořád do kopce, po nové úplně prázdné široké silnici, potkali jsme jenom asi dva cyklisty. Po levé straně byla další větrná elektrárna a i tato stála. Vedle ní byly haldy, asi se tam bude něco stavět. Žertoval jsem, že horský hypermarket nebo multikino, do kterého se budou vozit lidi lanovkou z Jáchymova, kde si budou kupovat lístky přímo na určité filmy a lanovka je zaveze až na ten správný kinosál.

Ostatní jsme dojeli až nahoře, u křižovatky s cestou vedoucí na Klínovec. Petr tam řešil nějaký problém s kolem, ale za chvíli jsme pokračovali dál, na nejvyšší místo nejvyšší hory Krušných hor.

Cesta na vrchol začala zajímavě, jízdu dolů. To mám tak rád jet zbytečně dolů, když pojedu vzápětí o to víc nahoru. Vzhůru vedla normální široká silnice, jenom trochu děravá. No, to je vlastně taky normální...

Dojeli jsme tak až k horní zastávce lanovky, u které byla taky nějaká občerstvovna plná turistů, zřejmě Němců. Chvilí jsme se tam zdrželi až jsem myslel, že tam půjdeme taky. Ale ne. Jeli jsme dál nahoru, na vrchol.

Ten mně ale ničím nezaujal. Je to docela ohyzdné asfaltové parkoviště s ještě ohyzdnější betonovou věží televizního vysílače a u toho o něco méně ohyzdná budova velikosti menšího paneláku. Kdybych věděl, co mně čeká, tak bych si to klidně nechal ujít. Jenom byl zajímavý výhled do okolí. A i ten byl ještě stíněn

stromy. Nic moc.

Ani jsme se tam moc nezdržovali a jeli zpátky. Já jsem se na vrcholu mírně zdržel, protože jsem zrovna dostal a vzápětí psal SMS od Diga dlejšího doma a vesele si marodícího. Ani to ale nevadilo, protože Tomáš pořád ještě nahoře fotil.

Sjeli jsme k té občerstvovně, kde jsme se trochu oblékli, protože nás čekala dlouhá cesta dolů. Je to smutné, ale to bylo na celém Klínovci nejzajímavější. Ta cesta dolů.

Nejdřív po stejné asfaltce jako nahoru, jen trochu rychleji. Dole mně ale čekalo malé překvapení, protože jsme nejeli po silnici pořád, ale uhnuli doprava. Petr tady hlásil, že po cestě z kopce dojela jeho odpružená vidlice na doraz. Nevím jestli od nějakého výmolu nebo při prudkém brždění před odbočkou.

Tato část cesty byla moc hezká, protože se jelo mezi stromy po úzké betonové cestě vedoucí téměř po vrstevnicích. Po straně jsem viděl malou louži, takové malé jezírko a hned jsem Jarce říkal, jak by se tam dobře koupalo a jaké by se tam daly fotit krásné a romantické ženské akty. Bohužel ale zůstalo jen u mých představ a řeči.

Stromy najednou přestaly úzkým průsekem. Sjezdovka. Otevřela nám překrásný výhled do krajiny, do Německa. Po pár desítkách metrů jsme přijeli k další sjezdovce která se jmenuje „U mrtvého“. Je pro mě záhada, jak vzniklo to její jméno...

Venca nám říkal, jak po ní občas jezdí. V zimě na lyžích a v létě ... na kole. Fuj. Po dalších několika desítkách metrů jsme zastavili u studánky. Prý je voda dobrá, říkal domorodec Venca a my jsme mu uvěřili, takže jsme si doplnili zásoby vody na vaření.

Cesta dál byla zajímavá. Především tím, že vedla z kopce. Povrch sice nebyl nic moc, ale hlavně byl dolů. V jednom místě jsme vjeli do mraku, viditelnost klesla na několik metrů. Ale moc dlouho jsme mrakem nejeli, maximálně to bylo možná tak 100 m. Vyjeli jsme z něj a za zatačkou viděli dlouhou přímou cestu z dvou řad podélně položených panelů, mezi kterými byla mezera tak 0,5 metru. Škoda že ta přímá cesta vedla zase nahoru.

Dojeli jsme až na plácek, kde Venca zastavil. Nějaká pamětihodnost. Nejdřív jsem nechápal, ale hned jsem se to dozvěděl. Máme jít na nějaký kopec, Meluzína se jmenuje. S kolem tam jet nejde, což jsem si po chvíli ověřil osobně. Nahoru jsme šli my, kluci a Tatranka. Jana s Jarkou se nějak vymluvily. V tomhle případě byla moje zvědavost větší než být v dámské společnosti. Nahoru se šlo kamzíčím stylem, z jednoho štru na druhý. Nahoru byla vyšlapaná cestička, okolo ale bylo všude nízké borůvky a malé břízy, občas z toho vystupovala skála. Moc hezké. Vylezl jsem jako první na vrchol.

Venca vlezl na jednu skalku, na které prý ještě nebyl a další se zdrželi někde cestou.

Nebyl to jeden malý vrchol, spíš taková náhorní plošina. Ani jsem nešel moc dál, abych se nemusel moc vracet, ale zabloudit tam nešlo, těch pár vystoupivších skal a několik bříz nemohlo můj mimořádný orientační smysl zmást.

Vylezl jsem na několik šutrů a kochal se výhledem. Bylo to skutečně nádherné. Kam se hrabe Klínovec. Mimochodem, ten byl od nás už docela daleko, což nás všechny překvapilo.

Celé úpatí hory bylo pokryto borůvkám a břízkami, na západní straně zase spíš soliterními smrčkami. Nádhera. A do toho kvílela meluzína. Vydržel bych se na to koukat dlouho. Do toho přišli ostatní. Venca nám také ukázal místo, kde se skrývá jeden GPS „poklad“, který tady podle souřadnic z Internetu našel.

Vrátili jsme se dolů ke kolům. A holky tam nebyly samy. To je hrozný, jak jedni chlapi odejdou, hned si zařídí chlapi další. Ach ty ženy. Společnost jim dělali nějakí dva cyklisté, se kterými jsme se dali do řeči i my. Tedy já ne, ale Venca s Tomášem a becherovkou ano. Popovídali jsme si, vyměnili www adresy a jeli dál.

Z kopce. A jak dlouho. Z cesty od Meluziny jsme se napojili na menší silnici a vzápětí na jednu větší silnici, provoz byl na nich ale minimální, spíše žádný. A vedly veskrze dolů. To byla nádhera. Jeli jsme rychle, chvilku já s Jarkou jako první a to byl hned mazec. Tomáš nás musel předjet, to by asi nepřenesl přes srdce.

Z kopce nebo po mírně dolů skloněné rovině jsme jeli pořád až do Horních Halží. Tam jsem nějak ztratil rychlost a jel jako poslední. Táhl se to až do Měděnce o kterém Tomáš už na Meluzině mluvil. Co tady je? Ukázalo

se, že oběd. I když jsme se už na Božím Daru ráno domluvili, že si uděláme oběd sami, nakonec jsme zvolili oběd hotový.

V Měděnci jsme chvíli bloudili, ale hospoda se nakonec našla. Zaujaly nás stolky venku, abychom se nemuseli bát o kola. Vevnitř se sice holky dozvěděly, že venku není obsluha, ale to nám nikterak nevadilo. Zatím jsme si sedli a holky nám přinesly jídelní listky. Výběr nebyl největší, ale ani to nám nevadilo. Hlavně abychom měli plné žaludky. Vybrali jsme si a šli to dovnitř objednat. Pivo a jídlo. A světe div se, i když venku nebyla obsluha, my jsme obsluhu měli. Možná si spočítali, že se jim to vyplatí. Vevnitř asi moc lidí nebylo a venku ano. Přinesli nám pivo. Mňam. To byla lahoda. Bylo vedro, slunce svítilo ostrošest. A na nás. Měli tam sice slunečník, ale byl moc daleko, takže nekryl nás všechny. Venca proto slunečník přesunul. Svoje nové stanoviště našel sice už na silnici, ale zato jsme byli všichni ve stínu.

A po chvíli přinesli jídlo. To bylo také moc dobré, takže se po něm jenom zaprašilo. Chtělo to ještě nějakou chuťovku. Měli jsme chuť třeba na nějakou palačinku. Odpověď na náš dotaz byla ale bohužel negativní, palačinky nemají. Protože se ale na tuto pochutinu ptala i jedna paní u druhého stolu dá se předpokládat, že je do svého jídelníčku zařadí. Snad příště.

Kam jsme jeli dál? Kdo ví, musím se podívat do mapy. Aha, už vím. Po silnici na nocleh.

Vyjeli a hned po tom sjeli kopec a počkali na opozdilce. Po přejetí železničního přejezdu nás čekala zase jízda dolů... až na jednu křižovatku. Pravda, až na ní jsme nejeli z kopce, snad i mírně do kopce, ale to není tak podstatné. Podstatné je, že na té křižovatce jsme uhnuli jinak, než naši navigátoři Tomáš a Venca původně chtěli. Místo doleva jsme jeli doprava, takže jsme vodní nádrž Přísečnice měli po levé ruce místo po pravé, na což také Venca Tomáše upozornil.

Ukázalo se ale, že to vlastně nevedí. Cyklostezka, po které jsme měli jet totiž má dvě cesty, každá po jedné straně nádrže. A my jsme se Tomášovým omylem ocitli na té druhé. Protože ale původní trasa vedla po silnici a naše nová, náhodně nalezená po cestě uprostřed luk a lesů, dá se se říci, že jsme použili lepší variantu.

Jeli jsme nahoru, jeli jsme dolů, Jarce zase vypadl řetěz, já jsem jí ho nandal a hned jsme byli zase sami na chvostě naší skupiny. Spíš za chvostem, protože nám v kopci ujeli. Ani nám to ale nevadilo, jeli jsme si vlastním, turistickým tempem. V dálce jsme uviděli nějaké cyklisty. Aha, to na nás čekají abychom věděli cestu. Když jsme ale přijeli až k nim, zjistili jsme, že to jsou úplně cizí lidé. Jestli to tedy byli lidé.....

O kus dál ale na nás čekala Tatranka s Janou. Hurá, jeli jsme správně. Pokračovali jsme po lesní cestě, všude okolo byly stromy, což ovšem v lese není zase tak překvapující. Dojeli jsme až na jednu křižovatku, kde se navigátoři radili kam jet. Přitom jsme se také zahřívali nakoupenými lektvary. Navigátoři vybrali podle očekávání cestu do kopce, i když to už vypadalo že pojedeme dolů. Hned v prvních metrech jsme s Jarkou zaujali taktické místo na konci a mohli se tak v klidu kochat krušnohorskou krajinou. Cesta byla pořád nějak do kopce, ale skutečně pořád. V jednom místě nás dokonce předjela jedna holka na kole. A za chvíli kluk. Jarka mu řekla něco v tom smyslu, že mu nějak ujela holka a on zase odpověděl, že je dneska hrozně nadupaná.

K vrcholu kopce jsme dojeli i my. Ostatní tam na nás čekali. My jsme je ale překvapili, že jsme nezastavili a jeli dál. Než se stačili vzpamatovat, nasednout na kola a rozjet se, tak jsme jim už daleko ujeli. Cesta vedla navíc po dlouhé době z kopce, tak jsme to rozjeli. Ostatním jsme ujeli tak daleko, až jsme si už nebyli jisti, jestli jedeme správně. Nikde sice nebyla možnost odbočení, alespoň jsme si ničeho nevšimli, ale nervózní jsme byli. Na klidu nám nepřidaly ani bílé cedule s červeným nápisem „POZOR, STÁTNÍ HRANICE“. Jarka nechtěla věřit, že jsme u hranic. Já ostatně také ne.

Konečně jsme slyšeli hlasy, už jsem poznával Petra. Jeli jsme správně. A vzápětí mě Petr předjel. To byla drzost. Chtěl jsem jí potrestat, tak jsem přidal. Závod to byl hezký, ale nevyhrál jsem. To víte s věkem přichází i rozum, takže jsem víc brzdil a Petra nechal ujet. Určitě nikdo z Vás, čtenářů, ale nepochybuje o tom, že bych ho porazil bez problémů. Tedy kdybych chtěl...

Vyjeli jsme z lesa a před námi se otevřel nádherný výhled na odpolední kopcovitou krajinu s úzkou silničkou, několika domky, větrnými elektrárnami už na německé straně (samozřejmě se točily) a překrásným dvojitým vedením 400 kV. Už jsem zapomněl na jakých stožárech... no, vždyť to je jasné. Dvojité vedení může být jedině na Dunajích... Vedení V445/446 z rozvodny Hradec do německé rozvodny Röhrsdorf, spolu s optickou trasou v rámci digitální sítě ČEZnet. Klid, to jsem vyčetl ze svého atlasu, já poznám jenom to napětí ☺

Kousek za vedením jsme nezastavili. Nějaký navigační problém. Doufal jsem, že vědí kde jsme, protože já jsem to ani v nejmenším netušil. Odvážil bych se tipnout akorát tak planetu, možná snad i světadíl. Rozhodlo se, že opustíme silnici a pokračovat budeme polní cestou, která začínala nalevo. Tak to bude zajímavé.

Byla to příjemná změna. Po dlouhých kilometrech na asfaltu přišla normální hlína, tráva a kameny. Krajina byla všude nádherná, někde ještě víc. A zase kopec nahoru. A na cestě kamení. No, vyjel jsem to, ale měl jsem co dělat. Na vrcholu jsem počkal na holky. Přejela Jana a když i Jarka, tak jsem se k ní přidal. Cesta v trávě se změnila na suchou, s mladými jehličnany okolo. Co to bylo všechno za smrky, ale větvička z jednoho poraženého stromku patřila smrku pichlavému. Dojeli jsme ostatní a zase vjeli do lesa. Tam se cesta zase svažovala. Už jsme slyšeli auta, museli jsme se blížít nějaké silnici. Jeli jsme pořád z kopce po lesní cestě, na jejíž konci byla zavřená závora. To máme rádi...

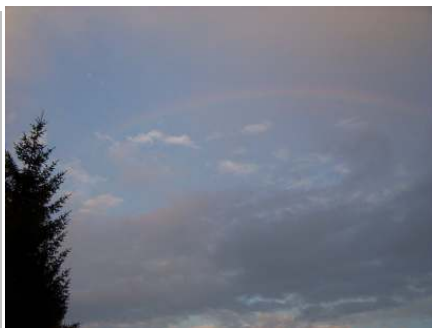
Za ní byla silnice. Hlavní. To jsem ani nevěděl, že jsme byli kousíček od hraničního přechodu Hora Sv. Šebastiána-Reitzenhain. Na druhé straně silnice byly nějaké domy a obchody, takže jsme tam jeli doplnit si zásoby. Já tedy ne, nic jsem nepotřeboval, ale ostatní si nakupovali. I tady byli Vietnamci.

Nakoupilo se a vymyslelo se, kudy pojedeme. Tedy Navigátoři s Janou. Já jsem to nevěděl. A proto jsem byl také překvapen, když jsme jeli dolů po hlavní a hned zatočili doprava. Kam nás to zase táhli? S Jarkou jsme hned zaujali pozici na konci, která se potvrdila Jarčinou zastávkou na oblákání. Projeli jsme kolem nějakého domku a za nim zahmuli doprava, nahoru. Krajina byla opět krásná, jen byla zrovna do kopce.

Už jsme na sobě měli reflexní vesty (tedy Jarka jako obvykle ne) a občas se mi zapnula i výstraha. No jo, co šlo dělat, už bylo pozdní odpoledne. Jeli jsme s Jarkou sami, když proti nám vyjela bílá dodávka. A nesvítila. Ne, že by byla tma, ale podle silničního zákona by svítit měla. Nevím co mě to popadlo, ale nějak mě to naštvalo, tak jsem na něj několikrát zablikal. Zřejmě ho to dost vyvedlo z míry. Asi se mu ještě nikdy nestalo, že by na něj blikalo kolo. Kousek za námi zastavil. V první chvíli jsem se lekl, že z auta vyskáčou nějakí mafiáni se samopaly, ale nestalo se nic. Nestalo se vůbec nic. Buď si myslel že na něj blikám proto, že má něco s autem a kontroloval co by to mohlo být, nebo si myslel že na něj blikám, protože jedou policajti... a nebo si myslel, že jsme my Policie a čekal, že se k němu vydáme. Jenže my jsme ho nechali jeho nejistotě a jeli dál.

Zastavili jsme až na konci malého lesíka, kde už čekali ostatní. Zastávka u jednoho opuštěného auta byla věnována jídlu, pití a vyměšování. Jsme zkrátka živočichové. Všechny nás ale překvapila Jarka. Odpoledne, na okraji lesa, ve vysoké trávě, vyndala z báglů kartáček na zuby a pastu a zdánlivě bez důvodu si začala čistit zuby. Doteď jsem to nepochopil...

Nad nás se pomalu nasouval takový šedý mrak. A z něj na nás začala padat voda. Sice málo, ale stačilo to k tomu, abychom vyjeli a snažili se tomu ujet.

Oblékli jsme si něco, abychom byli o něco odolnější vůči vodě a Jarka si konečně oblékla vestu. I když to zpočátku vypadalo, že se spíš oblékne do plavek. No nic.

Konečně civilizace. Ne že by nám nějak scházela, ale alespoň jsme věděli, že jsme se úplně neztratili. Vesnice Načetín byla pod kopcem, kde Petr zjistil, že mu nějak docházejí brzdové destičky u jeho kotoučovek. Cesta z kopce pokračovala po pár stovkách metrů dál, to abychom mohli o to víc později vystoupat.

Takže do další vesnice, nějakého Kaleku jsme vjeli zase vysokou rychlostí získanou transformací potenciální energie v kinetickou. Jedna, dvě zatačky a už jsme stáli za křižovatčičkou, protože jsme nevěděli kam přesně jet dál. Tomáš se chytrě zastavil přesně uprostřed silnice, což se stalo předmětem našeho zájmu.

Kam dál? Rovně. Projeli jsme vesnicí a znovu se ocitli se před dilematem kam dál. Jestli doleva dolů a nebo doprava a nahoru. Těžko hledat ve svém slovníku slušné slovo, které by mohlo výstižně popsat míru stoupání. No dobře, pomůže mi můj atlas a zachrání mě jazyk matematiky: 13%! To jde. Teď v klidu od stolu. Na místě jsme sice nevěděli, kolik procent stoupání nás to vlastně čeká, ale nejdřív to ohodnotily naše oči a vzápětí to vyzkoušely naše nohy.

Ano, tady jsem i já zařadil nejmenší převodník a mám pocit, že jsem i rezignoval a potupně tam zařadil i největší pastorek. Převod 1-1 nepoužívám často (naposledy v Jáchymově), ale někdy se mu nevyhnu. Ale zařadil jsem ho myslím až potom, co jsem se v té skoro tmě pokusil z ruky vyfotit nádhernou scénérii kostelíka a měsíce.

Kopec ne a ne skončit. Stoupání bylo strašné a na náladě nám moc nepřidaly ani žertovné nápisy na asfaltu slibující blízkou hospodu s pivem. To bych se divil, kdyby tady, v kraji, kde lišky dávají dobrou noc byla uprostřed ničeho otevřená hospoda. S Jarkou jsme jeli zase poslední a každou chvíli jsme stavili abychom načerpali síly.

A konečně vrchol. Konečně konec stoupání. Dojeli jsme ostatní, kteří už chvíli stáli a dohadovali se co dál. V původním plánu jsme měli jet ještě nějaký kus dál možná i 20 kilometrů. Což bylo ovšem nereálné. Takže se rozhodlo, že si už najdeme nějaké vhodné místo ke spaní. Byla už stejně tma jako v ranci a ni lepšího na práci jsme neměli.

Jeli jsme tedy dál a hledali nějaký plácek. Přejeli jsme křižovatku cest a jeli mírně dolů. A za tím bychom ale museli zase prudce nahoru, což se nám už nechtělo. A protože po naší pravici byla nějaká voda, tak jsme měli naději, že tady nalezneme i nějaký flek.

Venca s Tomášem jeli zpátky, že nám dají vědět, že na nás bliknou, když něco najdou.

Osířeli jsme. Tomáš s Vencou se ale činili, protože jsme jejich hlasy slyšely i přes těch možná 200 metrů. A už na nás blikali, měli jsme jet k nim.

Přijeli jsme na velkou plochu nad rybníkem. Byl to zřejmě prostor k táboření určený, protože tam byly i lavičky se stolem a stříškou. Rozestavěli jsme kola a stejně jako minulou noc jsme i teď postavili dvojdoupě. A stejně jako včera byl i dnes problém s tvrdou zemí. Museli jsme použít kameny pro to, abychom vůbec mohli dostat kolíky do země. A Jana musela dokonce jednu šňuru nastavit druhou, aby se dostala na měkčí zeminu. Už jsme si vybalovali ležák, když jsme slyšeli auto. A za pár okamžiků i viděli. To by ještě nebylo nejhorší, jen jsme doufali že nebudeme vidět, i když s našima reflexními bágama by musel být řidič asi slepý. Zvlášť když sjel ze silnice na náš palouček a zastavil několik metrů od nás.

Čekal jsem, že se z auta vyřítí nějaký příslušník a všechny nás odtud vyžene, ale nestalo se tak. Řidič z auta naopak dlouho vůbec nevycházel. Po pár minutách se ozvalo z druhé strany další auto a i to sjelo k nám, tedy k tomu prvnímú autu. „Tady se k něčemu schyluje“, myslím jsem si. Rozhodně to nebyl dobrý pocit. Nikdo po nás nic nechtěl, nikdo nám nic neříkal.

Divný pocity zesílily, když z aut vystoupilo několik lidí, a domlouvali směsicí češtiny, němčiny a měl jsem pocit že i ruštiny. A sakra. A k tomu měl ještě jeden chlap pušku. A do p... Vytáhl jsem svůj elektrický paralyzér, i když jsem si nemyslel, že by mi byl něco platný.

Dávali jsme na ně pozor, ale jinak jsme si šli po svých a dál připravovali doupata a kluci svoje stany. Nevím jak to trvalo dlouho, ale nakonec nastoupili zpátky do aut a odjeli. Možná to bylo 15 minut, možná 30, ale byli jsme za to rádi. Podle Venci to byli asi lovci z Německa, kterým naši kretění umožnili lovit u nás a na našem plácku měli sraz. A my jsme jim zřejmě překazili jejich plány. Hurá....

Nastal čas večere. Všichni si vyndali své variče a své pytlíkové pochoutky, jen já jsem se tohoto hromadného vaření z počátku zdržel. Jo a taky Jarka. Jenže když jsem šel za ostatními a viděl, jak to krásně voní, ani já jsem nakonec neodolal a začal taky kuchtit nějaký ten zázrak z pytlíku. Už nevím co to bylo. Když mi ale Venca dal pár kousků svého chleba sníst se to dalo. A dostal jsem poté ještě jednu porci, to když Jana už nemohla. Inu, popelnice Viktor.

Po večeri následovala káva. Asi káva. A dali jsme si myslím všichni, tedy i já. Zákusek byl zde zastoupen Tatrancou a teď myslím tu skutečnou oplatku, a ne naší milou zrzavou Tatrancu. Nejsem kanibal.

No a po zákusku následoval volný program, který spočíval jako minulé noci v zahřívání se pomocí různých variací na téma alkohol. Becherovka, slivovice, pivo. Nutno dodat, že jsme podcenili objem našich žaludků, protože toho bylo málo. Snad i míň než včera, protože jsme se nedostali do společensky unaveného stavu. Alkohol hrál zevnitř a my kluci jsme hráli holky zvenku. Hezky jsme se k sobě tiskli a bylo nám hezky. Tedy až do doby než došel alkohol a na nás padla únava. Takže jsme šli spát.

V noci po silnicích okolo nás pořád jezdila ta auta, ale už žádné z nich nezastavilo u nás. Spalo se docela dobře asi až do 4 hodin, kdy mně probudily kapky. Naštěstí to nebyly sliny nějaké krvežiznivé bestie sklánějící se nad našimi hlavami, ale prachobyčejný déšť.

Jenže o něco silnější než včera. S Jarkou jsme vyskočili, vyskočily i Jana s Tatrakou. Při přetahování plachet přes naše ležení nastal sice malý zmatek, ale zvládli jsme to, takže jsme si mohli jít zase lehnout a za neutuchajícího bušení kapek do igelitu zase usnout. Nutno podotknout, že oproti včerejšku byl déšť podstatně silnější a hlavně delší...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
	53,6	3876	59,4	13,2	6

Ráno 1. 10. neděle

Prší. Pořád jenom prší. Občas méně, často ale více. Probudil jsme se někdy okolo sedmé a přšelo. Tak jsem zase usnul. Když jsem se probudil později přšelo pořád. Ba ne, trochu míň. Vylezu, nevylezu, říkal jsem si. Když vydrží nepršet ještě 5 minut. Už to vypadalo nadějně, když spadlo dalších pár kapek, dalších několik párů, postupně se přidávaly další až zase lilo jak z konve. Tak jsem trávil ráno. A také pozorováním potůčku, který si s klidem tekł okolo našeho ležáku.

Jenže jsme už taky museli jet, přeci jen jsme se taky nějak potřebovali dostat domů. Probudila se i Jarka a tak jsme začali... snídat. Měl jsem ještě svoje zásoby buchet, tak jsem je rád využil. Také jsem se chystal ven. Moc se mi tam nechtělo, ale musel jsem. Prolezl jsem a už na mně padaly první kapky. Naštěstí jich ale nebylo tolik. Zařídil jsem si to, co jsem potřeboval a ještě jsem Jarce přinesl pod plachtu pár věci, které si večer nechala na stolku pod stříškou.

Děšť pomalu ustával a my jsem začali balit. Počasí se sice tak rychle neměnilo, takže občas pár kapek ještě spadlo, ale u to šlo vydržet. Venca si opravoval díru ve stanu, kterou v něm našel v noci, já jsem zase šel k vodě zbavit ešus těch největších nečistot.

No a byli jsme hotovi. Sbalení. Takže nám už nic nebránilo v odjezdu. Jana si ještě pod střechou nandala kontaktní čočky a potom odněkud vyndala igelitové pytlíky, které si nasazovala na nohy. To bylo zajímavé, protože jsem nebyl sám, koho to zaujalo. Jana měla pytlíků ale naštěstí dost, takže jsme dostali taky. Tedy já a Jarka. Já jsem za ně byl rád, protože voda byla všude, nahoře na nebi v mracích i dole, v loužích i na mokřých cestách. Moje ponožky v sandálech můžou být mokré hned. Chvilí jsem přemítal, jak si je k noze uvážu, ale po zralé úvaze jsem na nich prostě udělal uzel.

Jeli jsme pryč. Pokračovali jsme dál po cestě, po které jsme včera přijeli, po Krkonošské magistrále. Vyjeli jsme kopec, do kterého se nám předešlého večera už nechtělo, počkali na Tatrunku a hned zase jeli z kopce. A dlouhéééééého. Na jeho konci už ostatní stáli a čekali na zbytek. Důvodem jejich čekání jsme ale nebyli jenom my opozdilci, ale i horská studánka. Z té jsme si načerpali nějaké ty zásoby pití pro nejhorší případy.

To všechno od odjezdu bylo za neustálého drobného deště. U studánky mě to už ale přestalo bavit a tak jsem si oblékl pláštěnku. Musel jsem v ní vypadat asi jako exot, ale hlavně že fungovala.

Za zatačkou nás čekalo příjemné překvapení. Sešup dolů jak hrom. A to na rovné a přímé silnici. Nádhra. Mé cyklistické srdce zaplesalo. A ani mi v tu chvíli nevadilo to, že budu vzápětí muset šlapat možná tu samou výšku nahoru, na protější kopec. Co mi vadilo byl spíš déšť na mých brýlích. Myslím jsem na to, jak to tady musí být nádherné v létě, v suchu...

Jak to tak už bývá, jízda dolů, byť dlouhá, je stejně příliš krátká. Kopec nahoru jsem sice do jisté míry zvládnul setrvačností a vyjel bych býval i dál kdybych nemusel přibrzdit kvůli jedné osobě ženského pohlaví, ale stejně to trvalo déle. A nebylo to tak příjemné. Ve své nízké rychlosti jsem se shodnul s Jarkou, takže jsme zase jeli chvíli spolu. Do té doby, než se rozhodla, že si slékně mikinu.

Dojel jsem ostatní, kteří na nás čekali na vrcholu stoupání. Za chvíli dorazila i Jarka a mohli jsme jet dál. Tentokrát to už do kopce moc nebylo, jen mírně což nám problémy nečinilo. Takhle bez problémů jsme dojeli až na křižovatku několika cest (asi dvou). Navigátoři se zde dohadovali kam dál. Byl to docela problém, pořád se ne a ne dohodnout. Až po několika minutách na to přišli. Mělo se jet doleva. Tak dobře. Projeli jsme kolem Rudolického rybníka a hned jsme se zastavili. Byla tam totiž zase jedna odbočka, tentokrát na lesní cestu. Moc se nám ale nelíbila, protože byla do kopce a navíc kamenitá. Takže jsem se rozhodli jet dál po asfaltu.

Cesta byla příjemná, jeli jsme jednou nahoru, jednou dolů, byly to ale spíše takové vlny. Já jsme se také jednou dostal dopředu, kde jsem ale moc dlouho sám nevydržel, protože mně dojel Venca. Spolu jsme jeli dál a dál, až začala cesta najednou prudce klesat. A lesem po cestě plné mokrého listí. A na konci toho všeho byla závora, naštěstí otevřená.

Po dlouhé době jsme byli v civilizaci. Sice jsme museli dost brzdit abychom si nerozbili hubu, ale byli jsme v civilizaci. Jenže jsme dlouho nevěděli kde. Průjezd lesem byl nějak dlouhý a my jsme nejeli cestou, která se původně plánovala. Takže jsme se dohadovali kde bychom asi mohli být. Jana se dokonce zeptala jednoho místního. Bylo to docela zajímavé. Udělali jsme společnou fotku, Jana nabídla svou výbornou čokoládu. Protože jsme se už našli a hlavně proto, že po výjezdu z lesa se jakoby zázrakem vyjasnilo a přestalo pršet, rozhodli jsme se, že nepojedeme nejkratší cestou na vlak, ale že to ještě trochu protáhneme.

Jeli jsme tedy dál, tentokrát už ale zase po dlouhé době po normální, regulérní silnici. Tedy až po té, co jsme sjeli z kopce a napojili se na hlavní silnici. No, spíš o něco větší a důležitější silnici. Silnice to byla docela hezká, a hlavně vedla krásnou přírodou. Jeli jsme v údolí, na jehož druhé straně, za potokem, vedla taky nějaká silnice...

Cestou jsme se zase nějak roztáhli, takže jsem si občas nebyl jistý, jestli jedu správně. Jiná možnost ale nebyla, tím jsem se uklidňoval. Jak to bude s tou druhou silnicí za potokem jsem začal chápat až po čase, když jsem viděl ve stráni už známou ceduli „POZOR, STÁTNÍ HRANICE“. Ono to už bylo Německo. A takový kousek od nás.

Zastavili jsme až v Hoře Svaté Kateřiny u odstaveného vagónu, který sloužil jako restaurace. Jako na zjevení na nás u jejich oken zírali Němci zatímco jsme se my převlékali a odlehčovali. Ráno to totiž vypadalo, že nebude zrovna teplo a ono zrovna teplo bylo.

Byli jsme v údolí. Takže bylo skoro jasné, že až se odpícháme, tak pojedeme do kopce. A také ano. Projeli jsme obcí, ověřili si, že jedeme správně a už jsme se vrhli do jednoho prudšího kopce, kde na nás štekali psi. Alespoň jsme mohli obdivovat krásy pasoucí se na protější kopci.

Zastavili jsme na křižovatce, počkali na opozdilce a pokračovali dál. Cesta podél lesa začala náhle docela prudce klesat, my jsme se rozjeli a dole v zatáčce, tam kde bychom se normálně trošku odchýlili od krajnice vozovky, se náhle objevila auta, jak jinak. Takže jsem musel přibrzdit abych to vybral, čímž jsem ztratil část drahocenné energie nutné k vyjetí následujícího kopce se stejným stoupáním. Ach jo. Na tom

kopci náš čekalo zajímavé překvapení v podobě mlhy, či možná spíše mraku. Byl to ale mrak malý, protože jsme z něj hned zase vyjeli.

Další úsek cesty vedl lesem, kde jsem se snažil dohnat Jarku jedoucí nezvykle jako první. Kde byli ostatní nevím, někde za námi. Za lesem se mi Jarku konečně podařilo dojet, ale ani jsem nestačil pořádně navázat rozhovor, protože mi hned řekla, že by chtěla být chvíli sama a abych jí nerušil. To mě docela překvapilo. Nerad jsem jí poslechl a stáhnul se zpátky dozadu.

Vesnice ke které jsem se blížili, Nová Ves v Horách, nebyla skoro ničím zajímavá. To „skoro“ byla obrovská větrná elektrárna s ještě většími listy, která se ztrácela v mraku za vesnicí. Protože se špička ztrácela a nebyla vidět celá, nemohu tvrdit jistě to, že to byla elektrárna dvojlístá. To by bylo celkem nezvyklé, protože obvykle se dělají vrtné třílísté. Co ale mohu tvrdit s určitostí je to, že elektrárna jako všechny předešlé také stála.

Ne okraji vesnice jsme zahrnuli nečekaně doleva a vlastně se jakoby vraceli zpět. To bylo podezřelé. A to jsme při odbočování ještě museli dát přednost Petrovi, protože ten nebyl líný a vjel na hlavní, zatímco my jsme si cestu zkrátili o těch pár metrů pomocí krátké zkratky se stopkou ☺.

To, že jsme se skoro vraceli, mi nebylo moc příjemné. Nejenom proto, že jsem měl pocit, že nás někdo (Tomáš) tahá za fousek. Silnice se čím dál víc skláněla dolů a nebrala konce. Takže jsme nakonec asi zase klesli na úroveň Svaté Kateřiny. Dole nám Tomáš slavnostně oznámil, že jsme nemuseli až dolů, protože někde v půli klesání byla asi zkratka. To jsme měli skutečnou radost. Rozhodně jsem se ale nevraceli, ale pokračovali dál.

Tenhle úsek cesty byl moc hezký. Jeli jsme sice do mírného kopce, ale zato ta krajina... Po pravé straně podzimní les, který hýřil nejrůznějšími barvami, po levé straně zase údolí ze silnicí na druhé straně. Teprve po chvíli jsme si zase všiml, že i tentokrát to je už Německo, na které nás upozorňovaly jen řídké cedule „POZOR, STÁTNÍ HRANICE“. Kdybych nevěděl, že v Německu nejsme, tak bych si to klidně i mohl splést. Jak na naší, tak i

na německé straně byl minimální provoz a těch několik málo aut, které okolo nás projely byly auta s německou poznávací značkou.

Ceduli jsem se snažil vyfotit a hned mi všichni ujeli. Snažil jsem se je dojet, ale nešlo to. Prostě nešlo. Dojel jsem až o kus dál Petra a to jenom proto, že zastavil a kontroloval si světlo. Já jsem toho využil a oblékl si reflexní vestu, protože jsme zrovna vjížděli do hustého mraku, ve kterém nebylo zrovna moc vidět.

Cesta po naší vedlejší silnici skončila, napojili jsme se na hlavní vedoucí zase od nějakého hraničního přechodu. Tenkrát jsem si to ještě nemyslel, ale zahrnutí jsme na hlavní, doprava. Ostatní už byli pryč, snad jsem jel správně.

Jako všude na hranicích i tady byly zase hordy stánkařů se stejným stejně nekvalitním zbožím. Na jednom parkovišti u obchodu byla ale ještě Jarka. Na mojí otázku co je, mi odpověděla že nic, že chce být zase sama. Ach jo.

Teď si uvědomuji, že jsem jí poslechnout asi neměl a měl zůstat s ní abych jí tam nenechával samotnou, ale tehdy mě to nenapadlo, takže jsem jel dál. Cesta byla zrovna zase do kopce a ještě v té mlze. Asi v půlce kopce, zrovna když jsem toho sám měl už dost, stála na opačné straně silnice Jana aby si odskočila. Toho jsem využil, takže jsem pod záminkou že na ní čekám čerpal další energii.

Jenže Jarka pořád nejela a nejela. Až jsem se bál. Objevil se Petr. Když viděl, že Jarka není, tak se vypravil za ní zpátky z kopce. Trvalo to ještě chvíli než se objevili. Dojeli jsme ostatní, kteří na nás trpělivě čekali na vrcholu za odbočkou doleva.

Chudák Jarka toho už měla zřejmě dost nejen fyzicky, ale i psychicky, což se samozřejmě projevilo i na jejích reakcích. Zkrátka byla trochu protivná. Sice se mi to nelíbilo a u ní i trochu překvapilo, ale na druhou stranu jsem to chápal. Zejména proto, že to znám od sebe samotného. Když jsem nastvovaný, tak jsem protivný i na lidi, na který být protivný nechci. Býval bych rád Jarce nějak pomohl, ale nevěděl jsem jak.

Podle Tomáše nás teď, cestou na Klíny, čekala už jen cesta z kopce. To byla pro mě a asi hlavně pro Jarku určitá vzpruha. Jenže se cesta z kopce pořád nekonala. Cesta byla sice jednou z kopce, ale dvakrát zase do kopce. A to všechno hlavně v neuvěřitelně husté mlze, viditelnost jsme odhadli asi tak na dva metry. Takovou mlhu jsem snad ještě ani neviděl, natož abych v ní jel na kole. Pro mě, pro Pražáka to možná není zase tak překvapující, ale i domorodec Venca říkal, že v takové mlze ještě nejel. Rozsvítil jsem radši světla, protože samotná reflexní vesta to nemohla zachránit a výstraha se nezapnula, protože podle fotoodporu bylo světla dost, i když bylo rozptýlené. Rozsvítil světla bylo asi potřeba, protože i my jsme viděli protijedoucí auta s rozsvícenými světly až na poslední chvíli, když byla už přímo u nás. Mlha by se zkrátka dala krájet.

Cestou do Klínů nás mijela různá auta, která jsme všechny viděli až na poslední chvíli. U dvou motorek, které okolo nás také projely jsem musel konstatovat, že o moc výraznější zadní světla oproti nám nemají.

A konečně jsme dojeli až do Klínů. Jeli jsme s Jarkou jako poslední, takže na nás ostatní čekali před jednou odbočkou. Jarka se ani nezastavovala, já také ne a jen v rychlosti jsem zaznamenal Tomášovo upozornění, že se má Jarka obléknout, protože nás konečně čeká avizovaný dlouhý sestup a také Vencovo „Ahoj“. Tomu pozdravu jsem nevěnoval velkou pozornost, protože jsem si myslel, že to říká víceméně z legrace. Proto mě

později mrzelo že jsem se s Vencou nerozloučil, protože to „ahoj“ znamenalo skutečně ahoj. Venca se s námi loučil, protože pokračoval dál po hřebenu hor.

Informaci o teplém oblečení jsem ale zaznamenal, zpracoval a chtěl jí hned řešit. Slápl jsem proto do pedálů abych Jarku dostihl co nejdříve. Jenže jsme jeli z kopce a Jarka chytla zřejmě druhý dech, takže jí dosáhnout nebylo jednoduché. Až jsem se koukal okolo, jestli někde náhodou nestojí. Ale ne. Jela přede mnou. Dojel jsem jí a předal informaci. Obléknout se nechtěla, prý že to zvládne.

Spolu jsme jeli dál, pořád z kopce a pořád v mlze. Jarka jela jako první a místy mi připadalo že moc pomalu, že moc brzdí. Bylo to ale dobře, protože jsme jeli v mlze z kopce, po relativně úzké silnici plné neprehledných zatáček a s mokřým povrchem rozdílné kvality pokrytým občas navíc mokřým listím. Zkrátka jet rychle by bylo o hubu. Jízda to byla ale přesto nádherná, zvláště poté, co jsme s klesající nadmořskou výškou pozorovali pozvolný úbytek mlhy a přechod do normální viditelnosti. To bylo zvláštní, zajímavé.

Už jsem si myslel, že jsme s Jarkou ostatním ujeli a že musí být díky naší rychlosti daleko za námi, když jsme slyšel zvuky, něco spáleného a posléze i Tomáše, který si to řítil dolů, daleko vyšší rychlostí než já. Napadlo mě, že nepřenesl přes srdce, že jedeme s Jarkou jako první a že proto riskuje aby nás předjel. Později jsem se ale dozvěděl, že to bylo úplně jinak. Riskoval protože musel. A mělo to asi něco společného s mým pocitem spáleniny. Pálily se mu kotoučovou, takže je musel rychlou jízdou bez brždění ochladit. Bez toho by nemohl brzdit a na nějakém jiném, nebezpečnějším úseku by mohl dopadnout špatně.

Sjezd skončil jako začal - náhle. Dostali jsme skoro do zubům, když jsme sjeli nečekaný schod na silnici bez asfaltu, kterou nás přivítalo město Litvínov. Jarka se převlékla a mohli jsme je dál. Do Teplic na vlak. Ne že by v Litvínově nejezdily vlaky, ale museli bychom přestupovat.

Co dál? Projeli jsem Litvínovem, alespoň jeho severní částí, po několika kilometrech, poté, co nás Tomáš celkem suverénně vedl pořád rovně, jsem vyjádřil své pochyby nad správností cesty. Jen neopodstatněné pochyby. Tomášova jistota ale asi nebyla tak velká, protože i moje „jedem správně?“ mu stačilo k tomu, aby zastavil a podíval se do mapy. Správně jsme ale jeli.

Sjeli jsme kopec do Oseku, kde jsme se dalším zatočením doleva napojili na hlavní silnici. Po té jsme jeli až do... Hrobu. V Hrobu jsme ze hlavní sjeli, protože bylo zbytečné riskovat větší provoz a také proto, že to bylo kratší.

V Hrobu chcipl pes. Skoro bych řekl, že tam byl klid jako v hrobě. Tedy řekl bych to, kdyby to nebylo blbě. Nezvyklý název obce nás ale přinutil k tomu si ho zvěčnit. Tuším,

že to napadlo Tatranku. Za Hrobem nás čekal zase příjemný kopec dolů. Klesání 9% zajistilo slušnou rychlost 50 km/h. Přestože jsme byli pořád v obci, tak nás i při této rychlosti předjížděla v autě jedna „řidička“.

Petr se proto oprávněně dost rozčiloval. Škoda že jsme si nenapsali její číslo...

Vjeli jsme do Košťan, další ztichlé vesnice. Ačkoli na návsi byli lidé, stejně jsem měl jako v Hrobu pocit, že tam chcípnul pes. Počkal jsem na holky a rychle jeli za ostatními. Jelo se překvapivě rychle, stabilně okolo 30 km/h. Touto rychlostí jsme přešli dráhu, kde ostatní nepřijali můj návrh, že bychom na vlak mohli přeskočit, a fičeli dál. Na křižovatku s další hlavní, vedoucí přímo do Teplic. Křižovatka stála u polorozpadlého domu, nedivil bych se, kdyby to byl místní dům hrůzy. Obyvatelé snědé barvy pleti k lepšímu dojmu určitě nepomáhali. My jsme se takovými maličkostmi ale nezabývali a radši jeli dál, po hlavní, z kopce.

Konečně Teplice. Jednou jsem v nich už byl a vůbec jsem je nepoznával. Jeli jsme pořád po hlavní silnici až do čtvrti, která vypadala jako centrum. Potřebovali jsme to nádraží. A nějakou samoobsluhu s jídlem. Kudy? To jsme nevěděli, takže se musel Tomáš zeptat. Zřejmě dostal uspokojivou odpověď, protože jsme se jeli dál a až na jednu kratičkou výjimku i bez bloudění. Projeli jsme kolem skladu Budějovického Budvaru, párkrát zahnuli a už jsme viděli po levé straně prodejnu Billa. Honem tam. Hlad byl u některých tak silný, že porušili několik pravidel silničního provozu, aby se tam dostali co nejdřív. Dovnitř šli všichni, kdo měli hlad. Takže jsem u kol zůstal jenom já. Tak trochu jsem doufal, že mi někdo trochu dá. Nezklamali.

Jen co se všichni vrátili, jali jsme se hledat to nádraží. Vyjeli jsme na silnici a po několik stovkách metrů konečně narazili na tabuli informující nás, že k nádraží musíme doprava. Jenom nás už neupozornila, že je u hlavního nádraží čtyřproudá silnice s plnou čarou uprostřed a my že pojedeme zrovna v tom špatném směru. Tak tady jsem ani já proti porušování pravidel nic nenamítal. Vjeli jsme na nádraží a koupili si lístky.

Vlak jel za chvíli, ale najíst jsme se stihli. Kola jsme dostali do nákladového prostoru, kde nás překvapil průvodčí, který si nás a naše kola prý pamatuje, prý jsme s ním už jednou jeli. Bágly jsme sice sundat museli, ale jiné potíže nám nedělal.

Co dál...? Asi už nic. Dojeli jsme až do Prahy a už krátce po osmé byli na Vinohradech. Bylo to hezké....

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	54	3941	64,3	14,5	6

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

šest vymaštěných...: Tatranka, Viktor, Tomáš, Jarka,
Jana, Vašek

247 km
Nemrznoucí

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Loket	Jimová
Praha hl.nádraží	Karlovy Vary	Hr.přechod Hora Sv.Sebastiana
Cheb	Ostrov	Kalek
Ostroh	Jáchymov	Vodárenský rybník
Vojtanov	Cihelna	Hora Sv.Kateřiny
Skalná	Boží Dar	Klíny
Plešná	Klínovec	Litvínov
Nový Kostel	Meluzína	Teplice
Habartov	Měděnec	Praha Masarykovo nádraží
Sokolov	Nádrž Přísečnice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Plošan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2006
Dig & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz